

ÜNNEPI IGEHIRDETÉSEK
A DEBRECENI REFORMÁTUS HITTUDOMÁNYI
EGYETEM LEGÁTUSAI SZÁMÁRA

2022–2023

Ünnepi igehirdetések
a Debreceni Református Hittudományi Egyetem
legátusai számára
2022–2023

Szerkesztette:
Horsai Ede

Kiadja a Debreceni Református Hittudományi Egyetem
Felelős kiadó: Dr. Baráth Béla Levente rektor
Nyomda: Monaprint Bt.
Felelős vezető: M. Szabó Monika
Debrecen, 2022

TARTALOM

KARÁCSONYI ÜNNEPKÖR

Karácsony előtt bűnbánati alkalomra

Molnár Szabolcs (Debrecen–Nagytemplom)..... 6

Szenteste

Molnár Szabolcs (Debrecen–Nagytemplom)..... 10

Immánuel – Velünk az Isten

Dr. Bölcskei Gusztáv (Debrecen) 15

A változók és a Megváltó

Szabó Pál (Debrecen–Nagyverdő)..... 20

Csirizre megérve

Dr. Bölcskei Gusztáv (Debrecen) 26

A nagy utazás

Molnár Szabolcs (Debrecen–Nagytemplom)..... 31

Húsvéti ünnepkör

Nagypéntek

Szabó Pál (Debrecen–Nagyverdő)..... 37

Jézus Úr a halál felett

Dr. Kállai Imre (Debrecen–Homokkert)..... 43

A feltámadt Jézus közössége

Szabó Pál (Debrecen–Nagyverdő)..... 49

Húsvéti hit nélkül elfogyunk

Molnár Szabolcs (Debrecen–Nagytemplom)..... 55

Pünkösti ünnepkör

Az igazság szabaddá tesz titeket

Dr. Bölcskei Gusztáv (Debrecen) 61

Kijózanító, vigasztaló és bátorító üzenet

Pünkösöd I. nap délután

Dr. Kis Klára (DRHE) 66

Az élő Krisztus tanúi

Molnár Szabolcs (Debrecen–Nagytemplom)..... 71

Kert a pusztában

Szabó Pál (Debrecen-Nagyerdő) 76

KARÁCSONYI ÜNNEPKÖR
2022–2023

Karácsony előtt bűnbánati alkalomra
Molnár Szabolcs (Debrecen-Nagytemplom)

Előima: Megváltó Krisztusunk! Hisszük és valljuk, Urunk, hogy bennünket, akik számtalan élethelyzetből megérkezünk hozzád, ide, a Te templomodba, megajándékozol megérkezésed örömeivel. Kérünk Téged, hogy adj nekünk békességet, hogy lecsöndesedjenek bennünk az indulatok hullámai, elhalkuljon a világ zaja, és egyedül rád figyelhessünk; rád aki megérkezik, aki megszólít minket, aki hív bennünket, aki megváltotta az életünket. Engedd, hogy igéd átformáljon, megerősítsen, megvigasztaljon minket! Engedd, hadd gyönyörködhessünk szavadban! Hadd kövessünk Téged! Úr Jézus, mely igen drága a Te igédnek világa! Kérünk Téged, adj világosságot igédde! Adj, kérünk, világosságot, világos látást, hogy amikor szólsz hozzánk, ne tévesszük el a Te szavadat, hanem mindenben kövessünk Téged.

Szentlélek Isten, jöjj szívünkbe, igen óhajtunk! Ámen!

Textus: Hag 1,13: „Haggeus, az Úr követe pedig ezt mondta a népnek az Úr megbízásából: Én veletek vagyok! - így szól az Úr.”

Kedves Testvéreim!

Haggeus próféta könyve nem a leggyakrabban prédikált ószövetségi könyv, bevallom őszintén, hogy keresztyén életemben nem is emlékszem olyan igehirdetésre, amelynek az alapigéje ebből a bibliai könyvből származott volna. Ezért bevallom, kicsit féltem...

De eszembe jutott a jól ismert ige az 1Kor 6-ból hangzott, ahol így szól Isten igéje:

„Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek levő Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok, és ezért nem a magatokéi vagytok?”

Tehát amint elolvastam Haggeus próféta könyvének az első fejezetét, eszembe jutott ez az igeszakasz. Haggeus könyve első fejezetének az a címfelirata, hogy „Buzdítás a templom újjáépítésére”. Pál pedig azt írja a korinthusiaknak, hogy a testük tulajdonképpen templom, mégpedig a Szentlélek temploma. Ezt a templomot is fel kell építeni. Az alapot Isten megvetette, hiszen életet adott mindannyiunknak, elindított bennünket egy olyan úton, amelyen számos útkereszteződés, rengeteg kanyar, sok-sok bukkanó és beláthatatlan útkanyarulat van, tehát számtalan döntést kell meghoznunk ahhoz, hogy azon az úton maradjunk,

amelyen elindultunk, és ne sodródjunk ki a kanyarokban. És lássuk be, száguldó autóval nehezebb a kanyarokat bevenni, mint az optimális sebességgel haladó kocsival. Ezt így advent táján nem árt megfontolnunk.

Az a kérdés motoszkál bennem, és ezt a kérdést szeretném megosztani Veletek is, szeretném feltenni Nektek és magamnak is, hogy: hogy állunk mi a magunk templomával? Mert sok magyar templom látványos megújuláson ment át néhány éve, gyönyörűen megszépült kívül és belül, amint sokfelé látható az országban; de hogy állunk mi, a magunk templomával?

Ha már templomról van szó, és közeledünk karácsony felé, akkor említsük meg a világtörténelem egyik legcsodálatosabb templomát. Lehet, hogy most sokan elkezdtek az emlékeitekben kutatni mondjuk „*A világ 100 legszebb temploma*” címszó alatt található épületek között, de az a templom, amelyről én beszélek, nem található meg ott. Ez az épület már nem is áll. Ez az épület ugyanis, ez a hajlék az a hely, ahol Jézus megszületett. Nagyon ellentmondásos ez a hely, mert a mi templomról alkotott elképzeléseink hatalmas épületekről, nagy csarnokokról, építészeti remekművekről szólnak, és amikor mi is ott vagyunk a mi gyönyörű templomunkban, akkor ezek az elképzelések meg is erősödnek bennünk.

De Jézus születésének a helye nem volt ilyen építészeti remekmű. Minden bizonnyal nem volt turista látványosság sem, és nem készültek olyan képeslapok, amelyeken az a hely szerepelt volna. Csupán egy picike, egyszerű, állatok tartására alkalmas, és komfortfokozatában is ehhez mért helyiség volt, amelyben mégis megtörtént az első keresztyén istentisztelet. Hiszen ott gyűltek össze a pásztorok és a napkeleti bölcsek, hogy imádják az Isten Fiát. Ettől válik templommá egy épület. Ott van, jelen van benne az élő Isten, és zajlik az ő imádása, dicsőítése, magasztalása, és nem mellékesen, még ajándékot is vittek Jézusnak.

Tehát hogy állunk mi a magunk templomával? Karácsonyra készülve nagyon fontos felismeréssé kell válnia az életünkben annak a ténynek, hogy Jézus nem csak a világnak született meg, hanem Neked is, személyesen Neked is. És amennyire templom volt az evangélium leírásában szereplő betlehemi istálló, annyira templommá kell válnod Neked magadnak is, hogy méltó módon fogadhassad a Messiás megszületésének jóhírét. És amennyire lehetetlennek tűnt, és talán ma is annak tűnik, hogy az a kis végtelenül egyszerű, méltatlan istálló templommá lett az első karácsony alkalmával, talán Te is úgy vagy vele:

„lehetetlen, hogy én templommá legyek. Hiszen ki vagyok én? Uram, nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomba jöjj.” De amennyire valóságosan templommá formálta Isten Betlehem istállóját, úgy képes Téged is Krisztus fogadására késszé formálni.

Hageus próféta könyvében elhangzik egy nagyon fontos ígélet: *„Hageus, az Úr követe pedig ezt mondta a népnek az Úr megbízásából: Én veletek vagyok! – így szól az Úr”.* Készülni, építkezni, újjáteremteni akkor a legnehezebb, ha egyedül vagyunk. Ránk bízta az Úr azt, hogy építsük fel a templomot, és az építés során egészen biztosan számos nehézséggel találjuk szembe magunkat. Nincsen zökkenőmentesen épülő templom. Nincs akadályok nélküli munka ott, ahol az emberek igazán dolgoznak. Éppen ezért hangzik el az Úrtól az az ígélet, hogy *„Én veletek vagyok!”*

Amikor Máté evangéliumának leírása szerint Józsefnek, Jézus apjának álmában megjelent az angyal és tudtára adta neki, hogy ki is az, akit felesége a szíve alatt hord, akkor az evangélista azzal erősíti meg az angyal szavait, hogy ezt írja: *„Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek” – ami azt jelenti: Velünk az Isten.”* Tehát karácsony annak az ünnepe, hogy velünk van az az Isten, aki azt ígérte, hogy veletek vagyok. Karácsony annak az ünnepe, hogy Isten szava igaz és örök érvényű. És karácsony annak a bizonyágtétele, hogy Isten nem csak velünk akar lenni, hanem terve is van az életünkkel.

Karácsony megmutatja nekünk, hogy az igazán értékes templomok mi magunk vagyunk, és nem a díszítéseken lévő aranyozás, nem az orgona sípjainak a száma, nem a toronyban lakó harangok súlya, és még csak nem is a gyönyörű éjjeli megvilágítás tesz méltóvá egy épületet arra, hogy Isten templomának nevezzék. Mi magunk, az Istent imádó gyülekezet, a Krisztus teste, és mindenekelőtt ennek a testnek a feje, Jézus Krisztus teszi méltóvá ezt a templomot és tesz méltóvá minden más templom épületet, hogy az valóban templom lehessen. Ő teszi méltóvá a szívünket is, hogy templommá legyen a Krisztus-várás során.

Most, kedves Testvéreim, a templom építésének idejét éljük. A mi templomunk, a mi személyes életünk belső templomának a felépítésének idejét. Az a néhány hetes adventi időszak, amelynek most is napjait éljük, és amely hamarosan véget ér, arra ad mindannyiunk számára lehetőséget, vagy úgy is mondhatnám, arra ad esélyt, hogy minden erőnkkel és figyelmünkkel a templom építésére

összpontosítsunk. Mert a keresztyén emberek élete is ebben a rohanó világban igen sokszor változik: templomépítőből visszatérünk a civil életünkbe, ott végezzük a dolgunkat, aztán újra lelki életünk templomát építjük, de ebben az oda-vissza lépkedésben nem igazán jutunk ötről a hatra. Advent arra kínál lehetőséget, hogy sokkal figyelmesebben, odaadóbban építsük a templomunkat, hogy mire megérkezünk karácsonyba, addigra egy gyönyörű, elkészült templomban tudjuk fogadni a Megváltó érkezését.

Jézus valóban meg akar érkezni az életünkbe, de a kérdés az, hogy mi akarjuk-e követni a pásztorok és a nepkeleti bölcsek példáját, akik leborulva imádták őt. Én ma arra hívlak benneteket, hogy végezzük el saját templomainkon az utolsó simításokat, készítsük fel magunkat és egymást arra, hogy lehet, hogy szabad, sőt, kell karácsonyt Jézusra összpontosítva ünnepelni, kizárva minden fölösleges sallangot. Ez nem könnyű, bizony nehéz feladat, de adott számunkra az ígélet: „*Én veletek vagyok*” – így szól az Úr!” **Ámen!**

Utóima: *Urunk, Istenünk, karácsonyra készítő üzeneted, tudjuk, nekünk is szól, hogy mostani karácsonyi készülődésünk és életünk nagy adventjének minden igaz törekvése eredményes legyen: kinyissuk szívünket előtted, és egyre nagyobb részt kapjunk életedből.*

Sötétségben vergődő életünket eléd visszük és várjuk azt, hogy ránk tekints. Te vagy a mi teremtőnk és oltalmazónk is születésunktől fogva. Irányítsd a mi lépéseinket, hogy a te akaratodat valósítsuk meg minden napon. Igéd világosságát gyújtsd fel bennünk, hogy abból meríthessünk erőt. Az advent idejében előre tekintünk. Örömmel készülődünk ünnepelni a Te egyszülött Fiad földre jöttét. Bocsásd meg bűneinket, minden gyarlóságunkat, tévedésünket, erőszakosságunkat és igazságtalanságunkat. Nem vagyunk méltók a jászolhoz járulni, Te tégy kesszé és méltóvá bennünket a megszületett Megváltóval való találkozásra.

*Várjuk Urunkat, hogy velünk legyen életünk minden napján. Áldásoddal végy körül, Atyánk az ünnep forgatagában, teremts világosságot bennünk és családjunkban életünk minden egyes napján. Segíts meglátnunk ezt a világosságot, amit Jézus Krisztus által teremtettél, hogy a halál árnyékának völgyében járván is boldog reménységünk legyen az élet ajándékozójában. Hallgass meg ezen a mai napon is, Jézus Krisztus nevében kérünk. **Ámen.***

SZENTESTE

Molnár Szabolcs (Debrecen-Nagytemplom)

Lekció: Mt 2,1–12

Előíma: Örökkévaló Isten, Mennyei Atyánk! Jézusban hozzád emeljük szívünket és lelkünket, és vágyakozva várjuk, hogy jöjj közénk, szenteld meg mai ünnepszűnk, amelyen emlékezűnk arra a napra, amelyen a testben megjelent közbenjáró utat nyitott hozzád számunkra, akik a sötétségben tévelyegve kerestűnk, de önerőnkűből nem találtűnk. Megnyílt hát, Istenűnk, hozzád az út, amelyet évezredek sötétsége takart, és immár mi, gyermekeid is közeledhetűnk hozzád.

Atyánk! Te világosságot gyűjtöttál lelkűnkben, ne hagyj többé minket sötétben tévelyegni! Kérűnk, a Te ígéd legyen életűnkben a világító lámpás, a vezérő féný, az útmutató. Szeretnénk szívűnk és lelkűnk odaadni neked, de kérűnk, Urunk, add nekűnk a te Lelkedet, hogy megszentelje temploműnk és szívűnk ezen az órán. Jézusért kérűnk, hallgass meg minket! **Ámen.**

Textus: Tít 2,11–13

Szeretett Testvéreim!

A szentestének minden évben van valami feszűlt, felfokozott, ünnepi hangulata. Minden embernek különös, különleges érzések járják át a lelkét. Ilyen rendhagyó, azaz a hétköznapoktól eltérő módon érkezik meg évről-évre a karácsoný. Erre mondjuk, hogy ez az ünnep. Erre mondjuk, hogy ettől ünnep az ünnep.

Mi, akik ennek a csodás templomnak, Isten házának (gyűlekezeti terem) falai között meghitt, bensőséges szentesti istentiszteletre gyűltűnk egybe, azért lehetűnk együtt, azért oszthatjuk meg életűnknek ezt a minősített idejét a körülöttűnk ülő testvérekkel, valamint azért várhatjuk és remélhetűnk az Isten jelenlétét a Szentlélek által, mert „megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek”.

Igen! „Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek”, és ha ezt nem is mindig értűnk, és sokszor tanácstalanul állűnk a tény előtt, hogy a mennyben lakozó Isten földig hajolt a kárhozott világért, hogy emberi testben szűletett a teremtetett világra, hogy abban a betlehemi

gyermekben az Istennek e világ felett kimondott igenje nyilvánul meg, azért azt tudnunk kell, hogy nincs szó, amely leírhatná annak a csodának a nagyságát, amelyet Jézus Krisztusban tett nyilvánvalóvá az Isten.

Mert az, hogy csoda történt ott Betlehemben, abban az istállóban, amelyben Mária és József szállást kapott, az nyilvánvaló. Isten ennek a csodának a megtörténtében tette nyilvánvalóvá és egyértelművé, hogy Ő megajándékozza az embervilágot, mégpedig saját magával ajándékozza meg.

Ennek az ajándéknak a nagyszerűsége, roppant értéke éppen csoda voltában mutatkozik meg. Abban, hogy az Isten emberi testben való belépése a tér és idő által meghatározott világba, valóban csodálatos, sőt, csoda volt. Az ünnep éppen attól vált ünneppé, hogy egyszerű körülmények között élő egyszerű emberek életében maga az Isten cselekszik.

Igen! Isten cselekvő jelenléte az, ami templommá teszi a betlehemi istállót. Isten cselekvő jelenléte az, különlegessé teszi azt a fiatal lányt: Máriát. Isten cselekvő jelenléte az, ami hitvalló, bizonyágtévő léletté formálja a hallgatag József életét is annak ellenére, hogy egy árva szót sem szól egyik evangéliumban sem.

Annak a hosszú-hosszú folyamatnak a során, amelyen az emberiség egyre jobban megismerte az őt körülvevő világot, valamint a természettudományok kibontakoztak és kinyíltak, mint a bimbóból fakadó virág, az a szó, hogy csoda, mindinkább idegenné vált az emberi gondolkodás számára. Manapság már, akik e természettudományos világban nőttek fel, többnyire azt vallják, hogy aki magát komoly, felvilágosult, a világ dolgait ismerő embernek tartja, az nem hisz a csodában.

Nem hihetünk a csodákban, mondják sokan, hiszen a tudományok segítségével képesek vagyunk feltérképezni és megismerni a természet működését, és minden azt bizonyítja, hogy csodák pedig nem léteznek. De mit, milyen jelenségeket vizsgálnak a tudományok segítségével? Olyanokat, amelyek megfigyelhetők a természetben, amely körülvesz bennünket.

A csodának a természete pedig éppen abban áll, hogy eredő pontja kívül esik a természetben, fölötte áll annak. A csoda maga isteni természetű, hiszen az Istentől származik, Ő a csoda megcselekvője. A tudományokkal pontosan és hitelesen tudjuk leírni a természeti jelenségek, események egész sorát, de nem alkalmasak arra, hogy Isten

kifürkészhetetlen valóságát például matematikai egyenletek formájában leírjuk.

A Jézus személyében az emberiségnek és az egész teremtettségnek adatott ajándék pontosan azért igazi és minden másnál nagyobb csoda, mert Őt az Isten adta, aki a mennyekben lakozik, nem pedig itt a természet törvényszerűségei által meghatározott világban. Jézus az, aki fényes hajnalcsillagként, tiszta forrásként, szomjúságot csillapító víz lehetőségeként mutatkozik be.

Micsoda öröme lehetne az életünknek, ha a betlehemi kis Jézusban, a fényes hajnalcsillagban, a tiszta vízű forrásban azt az ősi ajándékot tudnánk megtalálni, aki nélkül ember nem élhet ezen a földön! Ha Benne az életünket, álmainkat és reményeinket tisztára mosó Jézust látnánk, aki nem kevesebbet, mint életet szeretne adni nekünk, gyermekeinknek, családjainknak, a még mindig piszkos vizet kortyolgató világnak.

Az Atya tehát megajándékozott bennünket az Ő egyszülött Fiával, és ez az ajándék bizony a tökéletes és felülmúlhatatlan szeretet bizonyítéka. Hiszen amikor szenteste, illetve az ezt követő napok során megajándékozzuk szeretteinket, barátainkat, kedves ismerőseinket, akkor bennünket is a szeretet vezérel az ajándékozás során. Azért készültünk, azért tüsténkedtünk az elmúlt napok alatt, azért fordítottunk oly sok időt a karácsonyi készülődésre, hogy örömet okozunk szeretteinknek, barátainknak szeretetből elkészített ajándékainkkal. Urunk is elkészítette Jézus Krisztus útját, és úgy ajándékozott meg bennünket azon a betlehemi éjszakán, hogy abban az ajándékban koncentrálódott minden szeretet.

Sajnos mi is megtapasztaljuk olykor-olykor, hogy valaki nem becsüli meg az ajándékot, amelyet tőlünk kapott. A féltőn szerető Isten drága ajándékát, a Jézus Krisztusban adott szabadítást is sokan elutasítják, mert azt mondják, hogy csodák nem léteznek. Mi azonban azt olvassuk, hogy *„megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek”*, és azt tapasztaljuk, hogy ez a kegyelem úgy gyűjt világosságot abban a sötétségben, amelyben önelküle csupán tapogatóztunk és tévelyegtünk, amiképpen a sötét esőfellegek sűrű vásznát töri át a szikrázó nyári napfény.

És valóban, Jézus Krisztusban ránk ragyogott az Isten napsugara, hogy felvilágosson lelkünkben, hogy elűzze a kétségeket és visszavonulót fújasson a sötétséggel. Mi pedig látjuk, hogy szakadoznak a felhők, oszlik

a sötétség, távozik lelkünkől a homály, és átveszi helyét az isteni világosság. Mindez pedig azért történik, mert karácsonykor az Isten a legnagyobb ajándékozott meg bennünket.

Szeretett Testvéreim! Becsüljük meg ezt az ajándékot, és adjunk hálát érte! Hiszen oly nagy az Isten, mi pedig oly kicsinyek vagyunk, és oly nagy az Ő szeretete, hogy mindnyájunkat elhordoz. De nem csak elhordoz és megtart, ami már önmagában is rendkívüli ajándék, hanem arra a reménységre is vezet bennünket, hogy várhatjuk a mi üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését. Az Úr, akit oly régóta vártunk, aki karácsonykor megjelent, aki életét adta az övéiért, ígéretet tett, nem hagyja magára a megváltott világot, visszajön, és az Ő Atyjához vezet bennünket, akitől Ő is eljött közénk. Ebben a várakozásban élünk józanul, igazságosan és kegyesen, hogy méltóképpen adjunk hálát egész életünkkel a nekünk adott drága ajándékért.

A várakozás azonban nem csupán a jövőre vonatkozik, hanem, tapasztaljuk, az elmúlt hetek is várakozással teltek. Készültünk testben és készültünk lélekben. Amint közeledett ez a nap, egyre inkább fokozódott bennünk a feszültség, és eközben nyilvánvalóan nem maradhatott el az aggodás sem arra vonatkozóan, hogy karácsonyra minden elkészüljön, minden szép rendben történjen, és minden szeretetünk számára boldogan, szépen, külső és belső fényességgel érkezzék el az ünnep. Ilyenkor karácsonykor minden érzékszervünk és a szívünk is nyitottabb, befogadóbb, érzékenyebb, mint máskor.

Ennek köszönhetően mi magunk is fogékonyabbak vagyunk a másik ember közeledésére, érintésére, s mi magunk is szeretnénk közeledni azokhoz, akiktől máskor talán távollévőnek érezzük magunkat. Hiszen a Teremtő Isten is közeledett, aláhajolt, belépett a világba és belépett az emberek szívébe, belépett a mi szívünkbe is.

Mi is szeretnénk megragadni ennek a történésnek az ajándék jellegét, szeretnénk kifejezni mások iránti szeretetünket egy elkészített vagy vásárolt, szépen becsomagolt, gondosan összeállított ajándékban. Szeretnénk ajándékozni, mert minket is megajándékozott a Teremtőnk. Ő a legdrágábbat tette a karácsonyfa alá, a legértékesebbet nyújtotta át nekünk: az életet. Bár akkor, ott Betlehemben nem sült mézeskalács a sütőben, nem állt szépen feldíszített karácsonyfa sem, nem szólt meghitt zene a lejárásból, és még csak kellemes meleg sem járta át az istállót, mégis ott jelent meg az Isten üdvözítő kegyelme.

Az ajándék tehát nem a külső csomagolástól válik értékessé, hanem attól, hogy abban a szív minden szeretete benne van.

Szeretett Testvéreim! Adjon az Isten mindnyájunk szívébe olyan soha el nem múló, soha ki nem alvó, mindent beragyogó világosságot, hogy ezen a mai estén, de életünk minden napján is az Ő ajándékának tudjunk örülni a leginkább. Ez az öröm költözzön be karácsonyi ünneplésünkbe, családi békénkbe, szeretteink és barátaink körébe, hogy lássák az emberek a bennünk fénylő világosságot, és ezáltal is dicsőíttessék az Isten neve. Így legyen áldott, békés karácsonya gyülekezetünk minden családjának és az egész világnak! **Ámen.**

Utóima: *Csodálatos Tanácsú Isten! Mennynek és földnek ünnepe volt az a nap, mert a mennyet és földet összekötötte a Te ajándékod, bennünket magaddal megbékéltetted, mennyei hazát adtál a sötétség és halál szomorú völgyében élő embernek.*

Mennynek és földnek ünnepe volt, mert mennyei seregek énekelték: dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát, valamint bölcsék és pásztorok hirdették a nagy éjszaka örömet, dicsőítve és magasztalva az Istent.

Ma sem maradhatunk némák, amikor újra feltűnni látjuk hitünk szemei előtt a betlehemi éjszaka fényes csillagát, mert hisszük, hogy nekünk is született Megtartó, aki az Úr Krisztus a Dávid városában. Mi magunk is tévelygők lennénk, ha a Megtartó fel nem keresett volna, hogy hozzád, Pásztorunkhoz vezessen minket. Mi magunk is sötétségben ülnénk, ha ő, a Megtartó világosságot nem gyújtott volna lelkemben.

Áldott légy Atyánk, hogy adtad nekünk a Megtartót, áldott légy Jézusunk, hogy jöttél megtartásunkra és váltságunkra.

A menny nekünk égietek adott, mi szívünket adjuk neked, édes Jézusunk, melyet Te tisztítottál meg, sőt, életünket adjuk neked, melyet Te tisztítottál meg a halál hatalmából.

*Szentelj meg minket Atyánk, hogy tiszta, szent életet élve többé el ne hagyjunk Téged! Jézusunk, lakozz bennünk egészen, hogy mind életünkben, mind halálunkban te légy nyereségünk, és így mai ünneplésünk kezdete legyen a mennyországnak. **Ámen.***

Immánuel - Velünk az Isten
Dr. Bölcskei Gusztáv (Debrecen)

Lekció: Ézs 9,1-6

Előima: *Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás legyen Neked Örökkévaló Isten, Atyánk a Jézus Krisztusban! Magasztalunk végtelen irgalmadért, amelyet kijelentettél és megbizonyítottál szent Fiadban, a mi drága Megváltónkban.*

Igen Atyánk, úgy szeretted ezt a világot, hogy a Te Egyszülött Fiadat adtad, hogy aki hisz Őbenne, az el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Légy áldott az ige emberré lételeért, a világra születéséért.

Légy áldott Atyánk, hogy ebben az évben is karácsonyt ünnepelhetünk, és hogy most, ebben az ünnepi gyülekezetben nekünk szól a karácsonyi örömmé: „Született néktek a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában!” Urunk, Te tudod, mennyire szükségünk van erre az örömhírré. Te ismered igazán terheinket, bűneinket, nyomorúságainkat. Könyörülj rajtunk!

Készíts győzelmet szent igédnek, hogy azt befogadjuk, hogy szívünkől eltávozzék a félelem, az aggodalmaskodás, a szeretetlenség, a szomorúság, és beteljük igazi örömmel. Kérünk, erősítsd meg bennünk azt a bizonyosságot, hogy a testté lett ige, az érettünk megszületett Megváltó által a Tied vagyunk, és maradunk mindörökre.

Ámen

Textus: Mt 1, 18-25

(Hallgassátok meg Istennek Szent Igéjét, a karácsony örömhírét, úgy amint megírta azt Máté evangélista. Az Igét olvasom a Máté írása szerinti szent evangélium 1. fejezetének 18. versétől a 25. verssel bezáródó szakaszából: ...)

Ünnepelő Gyülekezet, Kedves Testvérek!

Karácsony van, és ilyen tájban, a karácsonyt megelőző napokban televízió, rádió, újságok, internetes portálok ismert, bölcs embereknek felteszik a kérdést: Mit is jelent nekik a karácsony?

Rendesen meg is válaszolnak az írók, politikusok, művészek, egyházi emberek. Aztán amikor az embernek van ideje és végighallgatja, vagy végigolvassa, akkor rájön, - vagy legalábbis én most így voltam vele

– hogy ezek mind-mind csak okoskodások, mind-mind csak emberi dadogások, ahhoz képest, amit az Evangélium olyan egyszerűen, olyan tisztán ír le. Egyszerűen, sallang mentesen, mert a világ legegyszerűbb és legcsodálatosabb dolgáról van szó!

Mert azért jöttünk ide most a templomba, azért ünnepelünk karácsonyt, hogy valami olyasmit tegyünk, mint egykor a kántáló kisgyerekek, akik megálltak egy-egy ház előtt és megkérdezték: szabad-e Istent dicsérni, szabad-e Krisztust dicsérni? És a háziak azt mondták, - már pedig miért ne mondták volna -, szabad. Akkor el kezdtek énekelni, el kezdtek betlehemezni.

Mi most azért jöttünk ide a templomba, hogy boldog születésnapot kívánjunk. Semmi mást nem kell tenni. Boldog születésnapot Jézus! Ez a karácsonyi gyülekezetnek, ez a karácsonyi istentiszteletnek az egyetlen valamirevaló mondandója. Mert ha ezt elmondtuk, akkor elmondtuk a legfontosabbat, akkor elmondtuk azt, amiért karácsonykor érdemes összegyűlni, érdemes ajándékokat készíteni és adni, egymásnak üzeneteket küldeni, egymásra rágondolni. Mert mi most tényleg azért vagyunk itt, semmi más dolgunk sincs, hogy ezt elmondjuk: boldog születésnapot Jézus!

De hát lássuk, ki is az, akit köszöntünk, akinek ezt kívánjuk. Máté evangélista úgy mondta el Jézus születésének történetét, hogy előtte felidézi azt a hozzá vezető hosszú utat, Jézus Krisztus nemzetség táblázatát, amelyik Ábrahámától kezdve, eljut nemzedékek láncolatán át, odáig amíg Jézus megszületett. Fontosnak tartja, számon tartja az evangélista ezt a családfát. Fontosnak tartja, hogy értsük és érezzük, honnan és miért érkezik el ez a születésnap.

Mert itt is igaz, hogy annak a történetnek, annak a történelemnek, amelyikben nemzedékről nemzedékre bűn, vétek, nyomorúság, dicsőség, szegény, gyalázat, felmagasztalás keveredik össze fontos, mert benne van az életünkben, mert ott hordozzuk mind a mai napig, és jaj annak a közösségnek, amelyik erről elfelejtkezik.

Mesélte valaki, hogy a hatvanas-hetvenes években Svédországban azt találták ki, hogy a világ egyik legfeleslegesebb dolga az iskolában történelmet tanítani. Minek terhelni azzal a gyerekeket, hogy mi volt itt kétszáz, négyszáz, meg ezer évvel ezelőtt, véres történetekkel. Hasznosat, használhatót kell tanítani. Aztán eltelt 20 esztendő, és most az okos felvilágosult emberek rájöttek arra, hogy ez így nem megy, és újra

bevezetik. Újra bevezették a történelemnek, a saját népük történelmének oktatását.

De nem kell olyan messzire menni, hiszen ilyen szíréhangok itt is voltak olyan 15-20 éve. Akkor hangzott el egy oktatásügyi tanácskozáson, hogy tulajdonképpen felesleges is ez a történelem, el kellene hagyni az egészet, - így mondom, idézem – „az őseimből Orbán Viktorig”. Minek az?

Lehet, de ha nem vállaljuk saját történetünket, ha nem vállaljuk a saját konfliktusainknak, bűneinknek, nyomorúságainknak történetét, akkor nem tudunk igazán elérkezni oda, ahol megszületik az, aki azért jött, hogy konfliktusokat megoldó, bűnökből szabadító Megváltónk legyen.

Ezért olyan fontos Máté evangélista számára az a sok régmúlt kódébe vessző név, akiknek láncolatában ismétlődik a születés, a halál. És egyszer csak megjelenik egy nem kevésbé konfliktusos helyzet, amikor egy jegyespár tagjáról kiderül, hogy mielőtt egybekeltek volna, áldott állapotban van. Bizony ez az egész történet, az első karácsony története, boldog születésnap története, ilyen keserves konfliktusból indul, amelyiknek emberi indulatai, kétségei, és az Isten helyreigazító, megtartó szándéka együtt adja a karácsony igazságát és szépségét.

Ebben a konfliktusban József az igaz ember egyet akar és egyet tud tenni, ha már baj van, oldjuk meg úgy, hogy szétválnak az útjaink, nem tartozunk össze. Nem akarja megszegyeníteni Máriát, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el. Ezért az angyalnak kell megszólalni ahhoz, hogy azt mondja: nem elbocsátani, magadhoz venni, nem eltávolítani, hanem közel engedni magadhoz, nem elküldeni és magára hagyni, hanem társává lenni.

Így születik a gyermek, így születik a Szabadító. Hiszen Ő maga is azért jött, hogy azt beteljesítse, amit a próféták ígértek: Velünk az Isten. Szabadítót küld, aki mellettünk áll, aki nem eltaszít, hanem magához ölel, aki nem elküld, hanem magához fogad. Aki nem elvágja a köteléket, hanem magához köt.

Megszületik a gyermek, és itt kezdünk el igazán csodálkozni. Így szabadít meg az Isten? Ő a Szabadító? Valahogy másképp képzeljük el, nagyobbaknak, hatalmasabbaknak, szenzációsabbaknak. De csak egy gyermek, túl kicsi.

Nemrég hallottam egy kedves, de nagyon igaz gyermek-történetet. Az egyik családban kis gyermek született és eljötték

meglátogatni az unokatestvérek, akik hárman vannak. A három közül a legkisebb, aki nyilván a csecsemőhöz képest önjáró volt, egész idő alatt, amíg ott voltak mást sem csinált csak mindig odaszaladt a járókához, bölcsőhöz, vagy amiben feküdt, és azt mondta: „Hú de kicsi vagy!” Ő a kicsi, aki a testvérei mellett mindig a legkisebb volt most nagyon élvezte, hogy van valaki, aki még kisebb nála is.

Valahogy így vagyunk a karácsonnyal is, hogy mondjuk: Boldog születésnapot Jézus! Hú, de kicsi vagy! Nem tudnál többet tenni? Nem tudnál látványosabban szabadítója lenni ennek a világnak? Nem tudnád sokkal megrázóbban megmutatni, hogy velünk az Isten?

De akik boldog születésnapot kívánnak ezen a mai napon, azoknak jó megtanulni a karácsonyi mozdulatot. A gyermekhez, hogy igazán lássuk, hogy igazán érzékeljük, oda kell hajolni. Ez az odahajló mozdulat, ez a legszebb karácsonyi kívánság, ami Urunknak, Jézusnak. Ez az odahajló mozdulat, amelyikkel észrevesszük, felfedezzük Őt.

Tulajdonképpen ez az odahajló mozdulat, amelyik átjárja karácsonyi szokásainkat. Leülünk egymás mellé a családban, odahajolunk egymáshoz, kívánunk áldott ünnepet és ebben az odahajlásban benne van: velünk az Isten. Ebben az odahajlásban benne van, ő azt akarja, hogy megmaradjunk az Ő közelségében. Ő azt akarja, hogy megmaradjunk az Ő szeretetében, Ő azt akarja, hogy az Ővéi legyünk.

Ez a karácsony igazi, emberi, emberséges mozdulata. Mert amíg csak egyre nagyobbak, egyre többek akarunk lenni, addig Jézus, a gyermek, de a felnőtt is egyre kisebb lesz. Csak rakjuk magunk alá a kis sámlikat, kapaszkodunk a lépcsőfokokon. Rakjuk magunk alá, úgy érezzük, egyre nagyobbak vagyunk. Viszont onnan már nem látni őt igazán, onnan már nem érezni a közelségét, onnan már nem érezni az Ő szabadító irgalmát és szeretetét.

Pedig a gyermek megszületett, a gyermek itt van és azt kérdezi: Hiszitek-e, hogy itt vagyok? Kellek-e nektek? Tudtok-e velem valamit kezdeni? Mert a gyermek ránk néz, és ez a mi karácsonyi reménységünk. A gyermek néz és ez sokkal fontosabb, mint hogy a nagytestvér néz, vagy mi nézzük őt. A gyermek néz, csak oda kell hozzá hajolni, mert aki távolról, messziről akarja nézni, - aki róka lelkű Heródesként mondja, hogy majd én is meg akarom nézni -, annak nem lesz karácsony, annak nem lesz odahajló mozdulata, megtartó hatalma. De aki ezt megtudja tenni annak van, annak lesz, annak megmarad. A gyermek néz és lát és ez a mi karácsonyi reménységünk most is.

Néha érzelmes versekben, felsóhajtásokban, énekekben benne van az, hogy miért nincsen minden nap karácsony, miért nem lehet minden nap karácsony. Én azt mondom, nem kell mindennap karácsony. Karácsony csak egyszer van, de akkor igen. Ha az az egy megvan, akkor jó, minthogy nincs minden nap születésnap. De ez a születésnap elegendő arra, hogy megérezzük, és megtapasztaljuk, hogy ki az, akit köszöntünk. Mit jelent nekünk? Mit adott és mit adhatunk mi neki? Ha ez az egy nap igazán karácsony, akkor a többiben van erőnk az elszakadtat összekötözni, a gyengét megerősíteni, az otthontalannak hajlékot készíteni és megtanulni valóban jól látni a szívünkkel. *„Nyílj meg szívem, lásd meg jobban ki fekszik ott a jászolban”* – mondja gyönyörű szép igaz, karácsonyi énekünk.

Ha megnyílik a szívünk, és odahajlunk, akkor látjuk Őt, az egyetlent, a ma születésnapját ünneplőt, aki ma is szabadít, aki ma is él és uralkodik. Ő adjon áldott, szent karácsonyt nektek. Ő adjon erőt, Ő adjon szabadulást, mert Ő a mi békességünk. **Ámen.**

Utóima: *Mennyei Édesatyánk! Hálásan köszönjük meg Neked, hogy átélhetjük, megtapasztalhatjuk a mindennapokban is és így kiálthatunk: Velünk az Isten! Köszönjük, hogy elküldted Fiadat, a Szabadítót, aki mellettünk áll, aki nem eltaszít, hanem magához ölel, aki nem elküld, hanem magához fogad. Aki nem elvágja a köteléket, hanem magához köt.*

Úr Jézus Krisztus! Szeretnénk most odahajolni Hozzád, észrevenni Téged és követni. Szeretnénk megnyitni szívünket Teelőtted és hajlékot készíteni Neked.

Szentlélek Isten! Világosítsd meg a mi szívünket és elménket, hogy lássuk, mi mindent hordozunk magunkban. Add, hogy értsük múltunkat, vegyük észre, mi minden van amögött, ami most velünk történik. Lelkesíts és szülj újat bennünket.

Kérünk és könyörgünk Hozzád, légy az elesettekkel, betegekkel, magányosokkal, kicsinyekkel. Indíts bennünket szeretetre és odaadásra, hogy megéljük a karácsonyi evangéliumot.

Szentháromság Isten, fogadd el hálaadásunkat és hallgasd meg könyörgésünket! Ámen

A változók és a Megváltó

Szabó Pál (Debrecen-Nagyerdő)

Lekció: Máté 1,18-25

Előíma: *Tied minden dicsőség, Urunk Istenünk! Tied minden hatalom! Eljöttél, hogy közösséget vállalj velünk, de inkább hátat fordítottunk neked. Jézus azért jött, hogy életét adja értünk, de nekünk jobban kellene azok az ajándékok, amiket a napkeleti bölcsek hoztak. Jobban ragyognak, értékesebbeknek látszódnak, jobban vágyódunk utánuk. Urunk te látod a mi szívünk, hogy mennyire vágyódik, mennyire szegényes, mennyire beleivódott az istentelen élet. Könyörülj rajtunk, hogy koldusként érkezett néped, királyként indulhasson el, ezért újíts meg bennünket.*

*Könyörgünk azokért a tömegekért, akik tudatosan távol tartják magukat Tőled karácsony ünnepén. Kérünk, hogy gyülekezetünk ragyogja dicsőségedet, hogy minél többen hozzád jussanak! **Ámen***

Textus: Máté 2,1-12

Kedves Gyülekezet!

Az elmúlt több mint 2,5 év jelentősen megváltoztatta az életünket. Sok mindent a feje tetejére állított. Először a vírus, utána a háború. Meg kell vallani, hogy nagyon sokszor nem szeretjük, amikor kimozdítanak minket a jól megszokott békés vagy békétlen életünkéből. Hadd mondjam most mégis nektek azt, hogy az élet tele van ilyen eseményekkel. A koronavírus és háború nélkül is kimozdítanak a megszokottból, a kényelmi pozícióból. Olyan változások jönnek, amik a feje tetejére tudják állítani az addigi megszokott életünket.

Változások jönnek, és ez igen hamar elkezdődik. Az óvodai nyugalmas létünket fel kell adni, és el kell kezdeni valami egészen újat: az iskolát. De, akár korábbról is indíthatnánk a történetünket, mert először az anyaméh melegét, védeltségét kell elhagynunk. Végig mehetünk egész életünkön, amikor olyan nagy változások jönnek, amiket nem lehet kikerülni. Házasságkötés, családalapítás, amikor felnőnek a gyerekek. Megváltozik az egészségünk, költözés van, elveszítünk családtagokat. Ezeket a változásokat világunk mostani nagy történései nélkül is meg kell, hogy éljük.

Az élet tele van olyan helyzetekkel, amikor teljesen a feje tetejére áll minden, kimozdít a megszokottból. A mai napon a karácsonyi történetből olvastunk fel egy szakaszt, amiben azt látjuk, hogy három személynél is ott van a változás, vagy legalábbis a változás szele ott van. A komfortzónából való kilépés ott van mind a háromnál, de teljesen másképp jelenik ez meg. Mind a hatalom „emberei”.

1. A bölcsek

Nem sok feljegyzés van a felolvasott igeszakaszban ezekről a napkeleti bölcsekről. Nem tudjuk, hogy hányan jöttek, mekkora karavánnal, nem tudjuk a pontos indulásuknak a helyét, még a nevüket sem. A három ajándék miatt sokan 3 bölcsre tippelnek, de igazából fogalmunk sincs, hogy mennyien voltak. Kísérettel, nagyobb karavánnal érkezhettek. Azt tudhatjuk, hogy gazdagok voltak, mert nagyon értékes ajándékokat adtak az újszülöttnak, és azt is tudhatjuk, hogy abban a korban az a tudás, amivel rendelkeztek nagyon magasra pozícionálta őket. Az elit jelenik meg a személyükben. Olyan külföldiek, akik nagy tudásúak, és jómódúak.

Ezek a nagy tudású emberek, ezek a gazdag emberek, akik az elitet képviselik, meglepő módon vannak most ábrázolva. Úgy jelennek meg, ahogy mi sem szoktunk viselkedni, de valószínűleg ők sem tettek ilyet korábban. Hogy látjuk őket? Leborulnak Jézus előtt és imádják őt. Na, nem a feltámadott Jézus előtt borulnak le, aki éppen most hajtotta végre a világ legnagyobb dolgát, vagyis legyőzte a halált. Nem valamilyen csoda után borulnak le előtte, amikor Jézus megmutatta, hogy természetfeletti ereje van. A napkeleti bölcsek egy újszülött előtt borulnak le. Gondoljunk ebbe bele egy kicsit. Kóstolgassuk, hogy mit is látnak itt.

Minden korban megvolt az illetlen, ahogy az emberek viselkedni szoktak. Amikor nagyon magas beosztású emberek találkoznak, akkor arra vigyáznak, hogy illedelmesen viselkedjenek, de saját pozíciójukat ne adják fel. Amikor esetleg televízióban látunk államfőket találkozni egymással, akkor az etikett szigorú szabályai szerint viselkednek, tiszteletüket fejezik ki a másik felé, miközben saját méltóságukat védik. Esetleg néha a tv-ben látjuk, ahogy a japánok hajlongnak egymás előtt és a külföldieknek is nagyon tetszik ez, és így köszönnek egymásnak. De nem látunk olyat, hogy valaki leborul a másik előtt.

Valami olyasmit képzelhetünk itt el a bölcseknél, hogy a fej ott van a földön, ami a teljes behódolásnak a jele. Persze abban a korban a leborulás nem volt szokatlan, de ott is megvolt az illetan. A kisebb borul le a nagyobb előtt, és itt nagyon magas rangú emberek borulnak le végül is egy gyermek előtt. Még csak nem is a király előtt hódolnak, mert ott és akkor Heródes uralkodik. De Heródes sem volt nagy király, hiszen a zsidó királyság a Római Birodalomban elenyésző szerepet játszott.

A napkeleti bölcsek leborulva imádják Jézust és nagyon értékes ajándékot adnak neki. Mindezt teszik úgy, hogy ez a gyermek nem királyi palotába született. Nem a fővárosba született, hanem egy kis településen elég szerény körülmények között. Itt még az sincs, hogy ezeket a bölcseket majd jól megjutalmazza a szentcsalád.

Mi nagyon sokszor akkor szoktunk hajlongani, amikor valami jutalmat várunk ezért. Akkor tesszük ezt, amikor tudjuk, hogy valamit ki tudunk érdemelni a viselkedésünkkel. Ha tisztelettel bánunk a főnökünkkel, akkor nem fog bántani minket, akkor talán még előléptet. A mi tiszteletadásunkban nagyon sokszor benne van az, hogy mi ezért majd valamit kaphatunk. Az életünk nagyon sok területén megtérül a mi alázatosságunk.

Mi az, amit az újszülött Jézus tud adni ezeknek a bölcseknek? Mikor lesz ez a gyermek cselekvőképes? Azért 1-2 évtizednek el kell telnie, mire valamit tenni tud. De hát az nagyon messze még, sok idő. Ráadásul nem is egy településen laknak, nem is egy országban. Mit kapnak cserébe ezek az embernek, hogy nem csak hogy hajlonganak, hanem leborulnak Jézus előtt, és imádják őt? Látszólag semmit nem kapnak. A bölcsek olyat tesznek, amit korábban nem. Mi lett velük, hogy így megváltoznak? Mi készíteti őket arra, hogy olyat tegyenek, amit nem illik, nem szoktak csinálni. Az ő életük azért fordul ki a megszokott kerékvágásból, mert valami fontosra találtak rá. Mert belül született meg valami: béke, és emiatt mindegy is, hogy mi történik velük.

Ne feledjük, hogy a bölcsek nem úgy mennek haza, ahogy jöttek, hanem sietve, mert Heródes király rájött, hogy átverték őt, és a bölcsek nem azon az úton mennek, amin jöttek. Ez fontos szempont. Kimozdul fizikai értelemben is az életük. Most más az életüket kockáztatják. Heródes, az akkori zsidó király szemében megváltozik az értékük, köztisztületben álló idegenek helyett, olyan lesznek, akik átverték őt. Más úton tértek vissza. Megváltozott az életük. Romlott a nemzetközi megítélésük, a presztízsük. Nagyon értékes ajándékokat hagytak

Betlehemben, tehát több értelemben is szegényebbek lettek. Mégis valamit kaptak. Ők a bölcsek.

2. Heródes

Most egy másik szereplőre figyeljünk. Ő a király, akinek szintén megbillen az élete, hiszen egy riválist kap. Egyszer csak jön egy hír: megszületett az új király, ami igencsak érzékenyen érinti Heródest. Azt érdemes róla tudni, hogy a „diktátorok” nem hétköznapi életét élte. Politikai értelemben nagy sikereket aratott. Nagyon jól pozícionálta magát. A hatalmát azonban betegesen féltette. Képes volt megöletni családtagjait, ha valami gyanús volt. Nem egyedi eset a történelemben, néha a vezérek a teljes vezérkart lecserélték, mert féltek tőlük. Ma is van olyan diktátor, aki képes erre. Heródesnek is nagy pozíciója van, mint a bölcseknek, de ő semmi áron nem akarja feladni.

Jön egy hír, valaki megszületett. Valami kis apróság, hiszen nem felfegyverzett katonákkal kell megküzdeni; hanem Jeruzsálemhez képest egy kicsi kis településen született meg valaki. Egy csecsemő veszélyezteti az ő királyságát, életet? Hisz egy kis apróság az újszülött Jézus, egy elhanyagolható helyen. Heródes szívében mégis keménység van. Félti a pozícióját. Nem tud, és nem akar változni, mert ő a hatalmat szereti. És már a gondolat, hogy ezt elveszítheti, sokkoló hatású. Ahogy tovább olvassuk a Szentírást, látjuk, hogy Heródes meg is öleti a 2 évesnél fiatalabb gyermekeket. Nekünk az ő személye nagyon ellenszenves. De a helyzet az, hogy minden ember szívében ott van a hatalom utáni vágy, és a hatalom szeretete.

Mindannyiunk szíve mélyén lakik egy Heródes, aki szeretne uralkodni. Persze ez ellen az azonosítás ellen a lehető legjobban szoktunk tiltakozni. Hiszen mi nem akarunk rosszat: Mi csak a pozíciónkat akarjuk őrizni. Mi csak kontrolálni szeretnénk a helyzeteket. Mi csak irányítani akarjuk életünket. Meg azokat is szeretnénk irányítani, akiket szeretünk, meg azokat is szeretnénk irányítani, akikkel kapcsolatban vagyunk. Úgy szeressenek, ahogy mi akarjuk. Azt csinálják, amit mi kigondoltunk. Ez az én testem, egyedül én kontrolálhatom és mondhatom meg, hogy mit engedek meg neki és mit nem. Nem szeretjük a kontrollt elveszíteni.

Az, hogy vannak elképzeléseink az étellel kapcsolatban, az jó. Az, hogy vannak céljaink az jó. Az, hogy nem akarjuk magunkat az árral szemben sodortani, az is jó. De be kell ismerni, hogy mi kiskirályok meg kiskirálynők vagyunk, amikor nem tudunk elengedni a dolgokat; amikor

görcsösen ragaszkodunk valamihez, csak azért, mert féltjük a pozíciókat, mert féltjük a hatalmat. Mert ha azt elveszítjük, akkor ott van a félelem, hogy senkik vagyunk, akkor ott már baj van. Mi uralkodók akarunk lenni. Mi nem szeretjük elveszíteni a kontrollt. Bele tudunk ebbe betegedni.

Mit szeretet volna Ádám és Éva? Csak annyit akartak, hogy ők gyakorolják a kontrollt, ők irányítsák életüket, ők legyenek a maguk királyai. Az egész teremtett világ felett uralkodhattak, Isten hatalmat ad az embernek. De, ők nem csak a teremtett világ felett akartak uralkodni, ők Isten pozíciójára is vágytak. Még többet akartak pont úgy, mint mi. Szomorú a helyzet, mert bennünk is lakik egy kis Heródes.

3. Jézus.

Megszületett Jézus. Ő a harmadik szereplője a történetnek. Nem csinál semmit, mégis Ő a főszereplő. Nem mond semmit, valószínűleg néhány hónaposan alszik, eszik; és minden mást csinál, mint bármelyik itteni kisgyermek. Hogy lehet mégis ő főszereplő, hiszen nincsen szerepe? Amikor Szenteste valamilyen karácsonyi jelenetet adnak elő, akkor ott Jézusként valamilyen játék babát használnak. Ezekben a jelenetekben a felnőttek játsszák a főszerepet, és a kis Jézus csak „statiszta”. Amikor filmeket készítenek, akkor vannak főszereplők, meg vannak statiszták. A statiszta szerepet bárki el tudja játszani, néha az utcáról szoktak behívni hozzá embereket, néha csak a tömeg létszámát kell növelni. Jézus pont ilyen ebben a történetben.

És ebben van a nagyszerűség. Mert, hogy az isteni rendtartás is feje tetejére állt. Mert, hogy neki nem itt lenne a helye: a jászolban, a földön; hanem a mennyei trónusnál. A Szentháromság belső békés szeretetkapcsolatát otthagya eljött a Fiú. Kimozdult, felborult a mennyei trónusnál, a mennyei háztartásban a rend, a békés állapot. De nagyon. Pont ez az, amire nekünk szükségünk volt. Mert nem csak a születés pillanatában magatehetetlen Jézus. Hanem a halál pillanatában is. Ott fekszik a keresztre feszítve. Feladja mindazt, ami az övé, hogy azt nekünk adja. Sok minden kimozdul a helyéről, mert az ítélő bíró lesz a vádlott. Ha lehet így fogalmazni: ha van valaki, akinek gyökeresen változott meg az élete, akkor az a mindenható Isten, aki feladja a kontrollt, és kiszolgáltatja magát. És teszi mindezt önként.

A mi életünk sokszor rá van kényszerítve, hogy változás álljon be. Isten mindenképp felett áll, nincs olyan körülmény, ami változásra vagy változtatásra készítetné. Ebben nagyon más, mint mi. Ő önként vállalta a

kiszolgáltatottságot, egy olyan utat, amiben feladta hatalmát. Jézus születése a hatalom embereit cselekedetre készíti. A bölcsek behódolnak; Heródes gyilkol. Vagy teljesen feladjuk, és átadjuk a kontrollt, vagy betegesen meg akarjuk tartani. Jézus mindenképpen válaszút elé állít minket. Megbillenti az életünket. Mi melyik irányba fogunk elmozdulni? Jézus érkezése világosságot, fényt hozott a bölcseknek. Egy külső fényforrást, a csillagot követték. A körülmények nem változtak, sőt nehezebbek lettek, mert ha Heródes megtudja, hogy átvették őt, akkor bajuk lesz. Mégis a leborulásban, ajándékozásban, a hódolatban kaptak valamit: belső világosságot, belső békét, mert a világ ura eljött.

Eljött ott és akkor, de nem csak a bölcseknek, hanem nekünk is. Hogy minden körülmény között békénk legyen. Szívünk igaz uralkodója lehet, aki jobban kormányozza életünket, mint mi magunk. Már nem vagyunk kiszolgáltatva a bűnnek, nem kell félnünk a haláltól. Nem tudunk, és nem is kell mindent kontrolálnunk, de olyan Istenünk van, aki mindent azért tett meg, hogy már itt a földön örök üdvösség reményében éljünk.

Ámen

Utóima: *Dicsőség neked, ki uralkodsz, ki fent vagy a magasságban! Magasztalunk, mert alászálltál, hogy nekünk, embereknek békességet hozz, köszönjük, hogy te olyan akarattal közeledtél felénk, ami nekünk jó. Milyen kiváltságosok vagyunk, hogy az örömhírt nem csak egy nemzedéknek hirdették, hanem hirdették nekünk is. Ezért vagyunk itt, mert hallottuk és igen nagy örömet okozott nekünk. Elküldted Fiadat, aki összetörte a bűn igáját, legyőzte a halált és a Sátánt.*

*Vállaltad a fájdalmat, kiszolgáltatottságot, halált, csak hogy velünk közösséget vállalj és örök élettel ajándékozz meg. Nekünk meg az olcsó, 1-2 napig tartó élvezetek kellenek; mi nem vagyunk méltók ekkora áldozatra, nem szolgáltunk rá; és sajnáljuk, hogy nem hálából akarunk neked élni. Bocsásd meg ezt nekünk. Szükségünk van rá, hogy újra halljuk kegyelmed. Urunk, egykor hirdette a csillag is, és az angyalsereg az örömhírt. Arra kérünk, hogy a Te Lelked által most is hirdettessék az örömrüzenet! **Ámen***

Csirizre megérve

Dr. Bölcskei Gusztáv (Debrecen)

Lekció: Lk 2,1–14

Előima: Örökkévaló Isten, szerető mennyei Édesatyánk Jézus Krisztus által! Magasztalunk Téged, aki a magasságban, a hozzáférhetetlen világosságban lakozol, azért, hogy szent Fiadban, a mi Urunk Jézus Krisztusban közénk jöttél, megosztottad velünk örökkévaló dicsőségedet és életedet, s magadra vetted a mi életünk minden terhét és hiábavalóságát.

Dicsérünk és magasztalunk Téged azért a csodálatos irgalomért, amellyel emberi Istenünkké lettél, és Krisztus által fordulóponthoz juttattad a mi életünket is.

Áldunk Téged életünk elmúlt karácsonyaiért, az örömteliekért és a fájdalmasakért egyaránt. Köszönjük a ma karácsonyát szereteteink között, itt a gyülekezet közösségében. Hálát adunk Neked Szentlelked meglevelelő erejéért. Most is azért könyörgünk, szólaltasd meg közöttünk a Te igédet, a Te evangéliumodat. Segíts meg bennünket, az ige hirdetőjét és hallgatóját egyaránt.

Urunk, hisszük, hogy hallottál bennünket.

Kérünk, beszélj most velünk kegyelmesen a Te Szentlelked által Jézus Krisztusért. **Ámen.**

Textus: „...egymás iránt pedig valamennyien legyetek alázatosak, mert az Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. Minden gondotokat órává vessétek, mert neki gondja van rátok.”

(1Pt 5,5b–7)

Ünneplő Gyülekezet, szeretett Testvérek!

Van úgy, hogy az ember könnyen készül egy igehirdetésre, hamar megtalálja a bibliai igék aktuális üzenetét, és van olyan, amikor ez sokkal nehezebben megy.

Nos, így voltam ezzel, és aztán leültem a számítógép elé, és megnéztem a beérkezett postámat. Van ezek között egy rendszeresen érkező üzenet, amit – megvallom töredelmesen most a nyilvánosság előtt

– nem is mindig szoktam megnyitni, hanem félreteszem. Most valamilyen oknál fogva megnyitottam, és azt hiszem, az Isten gondviselése volt, hogy megnyitottam, mert ott találtam egy imádságot. Ez az imádság így hangzik:

„Urunk! Nevezd meg valódi nevünkön, mivel valamennyien szenvedünk attól, hogy álnéven élünk, telve álnoksággal, amit magunk fabrikáltunk, mivel jobbnak, különbnek, állhatatosabbnak és áldozatkészebbnek kívántunk látszani másoknál. Valódi neve csak keveseknek van itt a földön. Add, hogy imámban ne kérjek semmit, de annál inkább hallgassalak és hallgassalak Téged! Fáradt vagyok, Istenem, kifárasztottak kéréseim és megtéptek a világ kérései. Apostolod mondta, hogy a szeretet irgalmas, türelmes, nem kér, és nem panaszkodik. Add, hogy sose kívánjak színen lenni. A világnak amúgy is kötelező olvasmánya a zűrzavar kézikönyve. Ha lehet, ragaszd össze lapjait, megérted a csirizre.”

Ezeket a gondolatokat, nem tudom, mikor, milyen körülmények között vetette papírra Pilinszky János, a nagy költő, de úgy éreztem én is, mint aki elküldte ezt az üzenetet: ez egy nagyon időszerű imádság 2022 karácsonyán. Amikor a zűrzavar kézikönyve olyan sok mindent tár elénk, leértékeléseket és átértékeléseket, lázas számolgotatásokat odahaza, és lázas számolgotatásokat a kulisszák mögött az országban, Európában, a világban. Minősítjük egymást, és mások minősítenek bennünket, sodródunk, azt sem tudjuk, merre tartunk.

Sokan vannak, akik úgy viselkednek, hogy fontosabb nekik, hogy nehogyan elveszítsék az úgynevezett „arcukat”, mint hogy belássák, hogy esetleg tévedtek. És akkor megjött ez az imádság. És én hiszem, hogy Isten így is tud küldeni imádságot, és így is tud készíteni. Mert miről másról szólhatna a karácsony, mint erről a kétségbeesett, mégis reményteljes kérésről, hogy Uram, ragaszd már végre össze a zűrzavar kézikönyvét, mert megértett a csirizre...

Így halljuk, így figyeljük ezt a különös karácsonyi üzenetet, amit Péter apostol így fogalmaz meg: Legyetek egymás iránt alázatosak, mert, emlékezzetek rá, Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Ezért alázattal megmagatokat Isten hatalmas keze alatt!

Karácsony az alázat ünnepe. Az első karácsonykor is csak azok jutottak el igazán a karácsonyi titok befogadásáig, átéléséig, öröméig, akik alázatosak voltak. A gőgösek, a másokat megvetők, kisemmizők, embertelen rendeleteket kiadók, azok nem. Mert Isten a gőgösöknek

ellenáll. Ott van ez a karácsonyi történetben, abban a csodálatos himnuszban, amelyet olvasunk Lukács evangéliumában, hogy hatalmasokat küld el üres kézzel az örökkévaló Isten, a szegényeket pedig magához emeli.

Karácsony az alázat ünnepe. Az alázaté, az Isten alázatáé, hiszen így mondja Pál apostol, amikor leírja Krisztus titokzatos földi útját, hogy Ő megalázta magát, amikor emberré lett, és engedelmes volt, és szenvedett mindhalálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Alázatra int bennünket Péter apostol. De az alázat nem emberek előtt való hajbókolás. Nem azt jelenti, hogy az ember semmit nem mer látni és nem mer szólni, mert fél attól, hogy mi lesz a következménye.

Aki Isten előtt alázza meg magát, az tud igazán kiegyenesedni, az tapasztalja meg azt az igazságot, amit a régiek így fogalmaztak meg, amikor megkérdezték: Az Írásban annyiszor olvassuk, hogy régen az emberek látták Istent, találkoztak Vele. Ma miért nem történik meg ez? S a tanítványoknak azt válaszolja a Mester: Ma talán azért nem látják meg az emberek Istent, mert nem tudnak elég mélyre hajolni. Isten nagyon mélyre hajolt karácsonykor. Nagyon mélyre hajolt, egészen odáig, hogy Isten hangja ebben a világban karácsonykor egy újszülött gyermek sírása. Nem valami lenyűgöző, az embereket ámulatba ejtő vagy megdöbbenítő, hatalmas isteni szózat, hanem egy gyermek sírása. De a gyermek sírás mindig az élet jele.

Amikor megszületik egy kisgyermek, alig várják, hogy elhagyja a torkát az első hang, hogy felsírjon, hogy itt vagyok, élek, megérkeztem! Isten belesír ebbe a világba, belesír és azt mondja: itt vagyok, megérkeztem, élek, értetek és közöttetek, és ezért lehet nektek is életek és reménységetek. S ebben a gyermek sírásban az alázatos Isten azt mondja nekünk, azt mondja ennek a világnak: én szeretlek titeket, én igent mondok rátok. De jól vigyázzunk! Az Isten igenje nem a Dobzse László-féle magatartás, akinek minden jól van, Isten nem mond mindenre igent! Isten nem ír alá mindent, amit mi Elé teszünk az imádságainkban vagy a kétségbeesett szitkozódásainkban! Nem mindenre mondja azt, hogy igen.

Az Ő igenjében benne van az, amit így mond az apostol: Ő a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Bizony, még az is előfordul, amit egy nagyon kedves, de nagyon mély történetben olvastam nemrég egy kisfiúról, aki nagyon szeretett volna megkapni egy drága ajándékot karácsonyra. Az édesanyja, aki egyedül nevelte,

minden este hallotta, hogy elalvás előtt a kisleány ezért imádkozik. S az édesanyja azt is tudta, hogy ő képtelen megvenni ezt a drága ajándékot, mert nem telik rá. Eljött a karácsony, és a karácsonyfa alatt nem volt ott ez a drága ajándék. S aztán amikor lefekvéshez készülődtek, az édesanya megkérdezte a fiát: Ugye kisleányom, most szomorú vagy, hogy Isten nem válaszolt neked. A kisleány azt mondta: Nem vagyok szomorú, anya, Isten válaszolt, azt mondta, hogy nem. Ez is belefér az Isten igenjébe, hogy nem azt kapjuk meg, amit akarunk, hanem azt, amire szükségünk van.

Karácsony az önmagát megalázó, mélyre lehajló Isten önmagát átadó, a jelenlétét meghirdető ünnepe, és azokhoz jut el, akik ezt megértik. Az első karácsonykor nagyon kevesen voltak. Tiszán, világosan, egyértelműen abból a gyermekesírásból szerintem csak a betlehemi mező felett éneklő angyalok hallották meg, hogy itt nemcsak egy gyermek sír, hanem Isten mondja azt, hogy igen. De valamit megsejthettek a napkeleti bölcsek, a pásztrok, akik tudták, az alázatosoknak ad kegyelmet Isten. Nem ad meg nekik mindent, nem teljesíti minden kívánságukat, de adja az Ő kegyelmét.

Ünnepelő Gyülekezet, szeretett Testvérek! Milyen jó lenne, ha ebben a világban és ezen a karácsonyon, amikor annyian írják, és annyian forgatják a zűrzavar kézikönyvét, mi tudnánk bízni, mi tudnánk reménykedni abban az Istenben, aki azt üzeni ezen a karácsonyon is: ha valaki megalázza magát a hatalmas Isten keze alatt, az tud felegyenesedni! Az tud valami olyasmit látni, valami olyasmit átélni, amitől elhiszi, hogy bár a világban nincsenek ilyen forgatókönyvek, hogy mindig az alázatosok nyernek, a gőgösök pedig mindig veszítenek – ilyet a világ nem tud írni. Ilyet csak Isten tud írni, de Ő tud, és akar. S azok az alázatosak, akik megtanulják ezt a jézusi tulajdonságot, azok a boldog emberek. Azok a boldog emberek, akikhez eljut az Ő üzenete, akik átélik azt, akik szét tudják szórni, s oda tudják adni másoknak.

Engedjétek meg, hogy még egyszer, lassan, ezt a gyönyörű karácsonyi imádságot elmondjam, így kívánva, hogy legyen ez mindannyiunk személyes imádsága, személyes hitvallása és reménysége, és akkor hiszem, hogy áldott, reményteli ünnepünk lesz!

„Urunk! Nevezz meg valódi nevünkön, mivel valamennyien szenvedünk attól, hogy álneven élünk, telve álnoksággal, amit magunk fabrikáltunk, mivel jobbnak, különbnek, állhatatosabbnak és áldozatkészebbnek kívántunk látszani másoknál. Valódi neve csak keveseknek van itt a földön. Add, hogy imámban ne kérjek semmit, de

annál inkább hallhassalak és hallgassalak Téged! Fáradt vagyok, Istenem, kifárasztottak kéréseim és megtéptek a világ kérései. Apostolod mondta, hogy a szeretet irgalmas, türelmes, nem kér, és nem panaszkodik. Add, hogy sose kívánjak színen lenni. A világnak amúgy is kötelező olvasmánya a zűrzavar kézikönyve. Ha lehet, ragaszd össze lapjait, megérték a csírizre.”

Karácsony van. Isten azt üzeni, összeragasztom a világ kötelező olvasmányát, a zűrzavar kézikönyvét, és kegyelmet adok az alázatos szívűeknek. **Ámen.**

Imádság: *Karácsony szent, tiszta örömét add meg közülünk mindenkinek, ó, Urunk! Áldj meg bennünket csendességgel és békességgel. Áldj meg a reád hallgatás ajándékával, áldj meg azzal a bizonyossággal, hogy Te vagy ott minden emberi zűrzavar, kilátástalanság, nyomorúság mögött és fölött, és Te igent mondtál ránk, az életünkre, váltságunkra, és ezért el nem múló ragaszkodással ragaszkodhatunk Hozzád.*

Így készítsd a szívünket, így töltsd be szívünket, otthonunkat, mindennapjainkat ezzel a bizonyossággal. Ebből hadd merítsünk erőt, s ebből az erőből tudjunk továbbadni másoknak. Így tudjunk Előtted fejet hajtani, és így tudjunk mindenkinek a szemébe nézni. A nálunk elesettebbeknek, hogy érezzék: velük és közöttük vagyunk. A nálunk magasabban lévőeknek, azért, hogy érezzék: nekik is szükségük van arra, hogy imádságot mondjunk értük. Mert egyedül a Te kegyelmed és a Te hűséged az, ami igazgat, megtart, újat készít.

*Kérünk, így légy velünk, így szenteld meg mindennapjainkat, ünnepünket, így légy a betegekkel, a megfáradtakkal, a szomorú szívűekkel, a reménytelenekkel. Így légy ott e világ zűrzavara miatt szenvedőkkel közelben és távolban. A teremtet világ minden zugában hadd legyen ott a Te törődő, gondot viselő irgalmadnak jele, és hadd legyünk ennek eszközei és felmutatói. Kérünk, maradj velünk, vezess bennünket, segíts meg Krisztusért, a mi Urunkért! **Ámen.***

A nagy utazás

Molnár Szabolcs (Debrecen-Nagytemplom)

Lekció: Mt 2,2–12

Imádság: *Áldunk és magasztalunk Téged, Urunk, szeretetedért, kegyelmedért és hűségédért. Köszönjük, hogy nem múlt még el a kegyelem ideje, és még vársz bennünket ahhoz az asztalhoz, amelyet te készítettél el. Köszönjük, hogy ma is jöhetünk hozzád, mert ma is hívtad a megfáradtakat és azokat, akik terheket hordoznak, hogy megnyugvást adj nekünk.*

Köszönjük neked, hogy úgy szólíthatunk meg Téged, hogy Atyánk és Urunk, és miközben segítségül hívunk, bennünk él a hitnek az a bizonyossága, hogy olyan közel lehetünk hozzád, mint gyermek az édesapjához, és mint szolga az ő szerető Urához. Arra kérünk, Urunk, hogy adj nekünk ebben a különleges kapcsolatban békességet, figyelmet és közösséget.

Könyörgünk a vezetésedért és Szentlelkedért, hogy imádságunk, igehirdetésünk, énekünk és az egész istentisztelet a Te dicsőségedre történjen. Jézus Krisztusért, a mi győztes Urunkért kérünk.

Ámen.

Textus: Róm 8,38–39

Ünneplő Gyülekezet, Kedves Testvéreim!

Hadd mondjam el Nektek, hogy nagyon szeretek utazni. Szeretem felfedezni a világot, elsősorban Magyarország tájait, de főként az utazás vonz, az új helyek, számomra addig még ismeretlen vidékek felfedezése.

Mint utazni szerető ember, arra lettem figyelmes, hogy a karácsonyi eseményleírások sorozata tele van utazásokkal. Rögtön ott van Mária és József utazása, akik azért keltek útra, hogy teljesítsék a rendelkezést, ma úgy mondanánk, hogy a jogszabályt, amelyet a Római Birodalom császára, Augustus adott ki, amely tulajdonképpen egy népszámlálási rendelet volt. Mindenkinek a születési helyére kellett menni azért, hogy ott számba vehessék a hatóságok. Mária és József útja nem volt egyszerű, sőt kifejezetten komplikáltnak kellett lennie. Ha más nem is nehezítette az utazásukat, az egészen biztosan nehézséget jelentett, hogy Mária áldott állapotban volt. A galileai Názáretből a júdeai

Betlehemig tartó út csaknem 100 km hosszúságú. A terhesség előrehaladott állapotában ezt a távolságot a mai modern autókkal is nehezen lehetne megtenni egy korabeli minőségű úton, de Mária számára nem álltak rendelkezésre kényelmes utazási eszközök, legfeljebb teherhordó állatok. Elképzelhetjük, milyen kétséges volt számukra az utazás sikere, pontosabban az, hogy betegség, rosszullet nélkül tegyék meg azt a hosszú utat. Még a szülés megtörténte is szóba jöhetett, hiszen nem sokkal megérkezésük után Mária megszülte gyermekét, Jézust.

Talán nem volt ennyire veszélyes a másik utazás, de bizonyosan sok veszélyt és rizikót rejtett magában az is, amelyen a napkeleti bölcsek indultak el és érkeztek meg Betlehembe. Képzeljük csak el őket! Messziről, keletről származó tudós főemberek, bölcsek, mágusok lehettek (*a mágus szót azért használom, mert az eredeti görög szövegben is ez szerepel*) akik ismerték az égi jeleket, pontosabban szólva volt egy ősi tudásuk, a csillagászat, és talán a matematika, amelynek segítségével tudták, hogy azoknak a bolygóknak az együtt állása, amelyet betlehemi csillagnak nevezünk, a legjelentősebb történést hirdeti. De ezekből a jelekből csak azok tudtak olvasni, akik rendelkeztek az ehhez szükséges tudással. A napkeleti bölcseknek azonban volt még valamilyük, túl ezen az ősi tudáson, amit ma a racionalisták talán kíváncsiságnak neveznének, a hívők viszont (akik persze lehetnek racionálisak) azt mondanák rá, hogy volt reménységük, volt bizalmuk, volt hitük. Ennek a kettőnek, a reménységnek és hitnek, valamint a tudásnak a találkozása indította őket útra, hogy elmenjenek Izráelbe, a júdeai Betlehembe, mert látták az Ő csillagát, látták az Ő jelét.

Jézus jele később is nagyon fontos lesz az evangéliumi leírásokban, hiszen jeleket és csodákat tett a nép között, és ezekre a jelekre hivatkozott akkor is, amikor Keresztelő János elküldte a tanítványait hozzá, hogy ezt kérdezzék tőle: *„Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várunk?”* Jézus pedig ezt felelte a tanítványoknak: *„vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és siketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdettetik az evangélium, és boldog, aki nem botránkozik meg énbenem.”*

Ma is egy olyan világban élünk, amely jeleket szeretne látni, hogy felébredjen benne a remény. Egy olyan világ részesei vagyunk, amelyben az emberek kézzel fogható jeleket szeretnének megtapasztalni. De ma az emberek nem hinni, hanem tudni akarnak. A 21. században a tudás tapasztalatból ered. Régen azt mondták: hiszem, ha látom! Most ez így

hangzik: tudom, ha megtapasztalom, ha átélem, ha birtoklom, ha az ura vagyok, ha az enyém. Ha nem az enyém, hanem a másé, akkor az nem is igaz, vagy ha igaz is, semmi esetre sem lehet helyes. Ennek a gondolatmenetnek a végén a jelek el is veszítik az eredeti funkciójukat. Vannak, de vagy nem foglalkozunk velük, nem veszünk róluk tudomást, vagy mert értelemmel nem tudunk hozzájuk nyúlni, ezért a lehetetlen kategóriába soroljuk.

Pedig a jelek nagyon fontosak, Kedves Testvéreim, a Szentírás telis-tele van jelekkel, amelyek a Messiásra mutatnak közvetlenül vagy közvetve. Ezeket a jeleket úgy helyezte el Isten a teremtett mindenségben, mint ahogyan az útjelző táblák ott vannak mindenfelé, hogy az utazókat segítsék a tájékozódásban. Ezek a jelek Isten útjelző táblái a keresztyén életben, ezért nem csak hasznos, de szükséges azokra odafigyelnünk. Hasznosak a lelki épülésünkre nézve, mert emlékeztetnek bennünket arra, hogy semmi sem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban.

Ilyen jel ez a mostani karácsony is, hiszen a háború idején is arra emlékeztet minket, hogy olyan Istenünk van, aki megtartja az ígéretét, nem hagy bennünket elveszni, hanem megmutatja a szabadulás útját, hogy olyan életet élhessünk, amelyet Ő szánt nekünk, amikor megformált bennünket. És ez hatalmas vigasztalás akkor, amikor nem tudunk teljes életet élni, mert a háború átírta a terveinket.

De a mi Urunk már látja azt is, amit mi még nem látunk, hogy mi lesz ezután. A betlehemi fényes csillag a születés helyére, az új élet kezdetéhez vezette a napkeleti bölcseket, az idei karácsony csillaga pedig kivezet minket a mostani nyomorúságból, feszültségekből, zaklatottságból, úgy is mondhatnám, segít a külső és belső megújulásban. Abban az esetben, ha a napkeleti bölcsek példáját véve mi is követjük e mostani jelet. És a jelek soha nem tévednek.

Rendkívül érdekesnek tartom a napkeleti bölcsek utazását, bár a bibliai leírás nem sokat mond róla, mégis azt gondolom, hogy tanulhatunk belőle. Egy gondolat erejéig még majd szeretnék visszatérni erre az utazásra, de közben ne feledjük el, hogy Mária és József valamint a napkeleti bölcsek mellett harmadik csoportként ott vannak még a pásztorok is, akiknek a történetét Lukács evangélista írja le.

Róluk sem tudunk sok mindent, azt azonban tudjuk, amit a napkeleti bölcsekről is tudunk, hogy nagyon elszántak voltak. Ők is kaptak egy jelet, angyal jelentette nekik Jézus születését, és ami még ennél is

fontosabb, hogy nekik is volt élő reménységük. Hittek abban, hogy valóban a Messiás született meg Betlehemben. Hittek abban, hogy nekik közük van ehhez a Messiáshoz, különben nem indultak volna el az angyali jelenés után azonnal, hogy megnézzék, ami Betlehemben történt. Tőlük is tanulhatunk, mert az ő utazásuk egyik motivációja személyes érintettség volt. Az tesz bennünket is keresztyénné, hogy személyesen érintettek vagyunk Jézus Krisztus létében. Személyesen neked, nekem mindannyiunknak részünk van az Ő örök életében. A keresztyén életben nem a mi Krisztus-követésünk a lényeg, hanem az, hogy Ő részeltet minket önmagában, engedi, hogy hozzá tartozzunk, hogy közünk legyen hozzá, hogy semmi el ne választ hasson minket tőle. Ebben a kapcsolatban nem az „én” a hangsúlyos, hanem az „ő”. Talán éppen ezért nem tudja befogadni ez a világ a Megváltót, mert mi emberek mindig az „én” kiteljesedésére vágyunk, és nem tudjuk elfogadni, hogy Krisztus kész befogadni minket.

A napkeleti bölcsek hosszú utat tettek meg azért, hogy találkozzanak a Messiással. Tulajdonképpen mi is úton vagyunk. A különböző történetek úgy vettek körül minket ebben az elmúlt évben is, mint ahogyan a vonatablakon kitekintve elhalad a táj az utazó mellett. Ez az év meglehetősen zaklatott utazás volt háborúval, politikai csatározásokkal, közösségi és egyéni terhekkkel, de végül mégis itt vagyunk. Sajnos sok veszteség ért bennünket.

Elvesztettünk útítársakat, olyanokat, akik meghatározói voltak az életünknek. Véget értek korábbi életszakaszok, többen közülünk talán a munkahelyüket is elvesztették a világméretű infláció következményei miatt. De minden nehézséggel, teherrel és fájdalommal együtt ma megérkeztünk karácsonyba.

A napkeleti bölcsek hosszú utat tettek meg, hogy találkozzanak a Messiással, mert elszántak voltak, hogy meglássák Őt. Mi mennyire vagyunk elszántak abban, hogy ne csak megtörténjen ez a karácsony, hanem olyan találkozásunk legyen Jézussal, amely maradandó, és arra készítet, hogy más úton induljunk tovább?

A legnagyobb utat maga Jézus tette meg hozzánk, hiszen ő otthagyta a menny dicsőségét, emberré lett, hogy találkozhasson velünk, hogy ezután semmilyen hatalom ne választ hasson el minket tőle.

Minél nagyobb lesz bennünk a Krisztus, annál kisebb lesz a vágyunk arra, hogy tőle függetlenül éljünk. Az ember első hibája, az első bűneset az volt, hogy függetlenné akarta tenni magát Isten akaratától,

engedetlenné vált iránta. Milyen különös és csodálatos az a kép, hogy éppen egy kicsi gyermek születése jelenti ennek a világnak, hogy az Isten viszont nem akar függetlenné válni a világtól, nem akarja magára hagyni a világot és benne az embert. Közel akart jönni, hogy megújítsa, új alapokra helyezze a kapcsolatát, a szövetségét velünk. Ebben a szövetségben, amelyet halála és feltámadása által szerzett, semmi nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban. **Ámen.**

Imádság: *Úr Jézus Krisztus! Csodálatos találkozni Veled. Életet, jövőt meghatározó esemény. Köszönjük, hogy Te magadat adtad e világért, hogy kiengeszteld a mi Atyánkat bűneinkért. Köszönjük, hogy te vagy az út a végestől a végtelenig, a halandótól az örökkévalóig. Kérünk Téged, segíts nekünk, hogy soha ne keressünk üdvösséget másban, sem emberekben, sem egzisztenciában, sem elképzelt jövőben, sem vélt hatalmasságokban, sem emberi hagyományokban, egyedül Benned.*

Köszönjük, hogy társunk vagy küzdelmeinkben, amelyeket a világgal, a bűnnel és önmagunkkal vívunk. Szentlélek Isten! Te láthatatlanul, de nagyon valóságosan jelen vagy az életünkben. Bocsáss meg azért, mert sokszor ezt természetesnek tartjuk, és fel sem tudjuk mérni, milyen nagy ajándék ez számunkra. Ez maga a kegyelem, hogy gondot viselsz ránk, és óvod életünk minden lépését.

Szentháromság Egy Örök Isten! Kérünk Téged, hogy adj nekünk békességet, világosságot és szeretetet, hogy betölthessük a legnagyobb parancsolatot, amelynek gyakorlását ránk bízad. Hadd szeressünk Téged, és hadd szeressük felebarátainkat. Vezess minket, őrizz bennünket, kegyelmezz nekünk! 2022 karácsonyán hálát adunk Neked azért, hogy egy nehéz utazás során megtartottál bennünket. Köszönjük, hogy kedvesek vagyunk számodra. Köszönjük, hogy adsz nekünk mindennapi reményt.

Azokért könyörgünk, akik elvesztették útítársukat ebben a felkavarodott időszakban. Segíts nekik, hogy visszataláljanak hozzád, aki szent és örök vagy. Légy mindannyiunk számára igazodási pont, hogy bármerre is sodródunk, mindig visszatérhessünk a járt útra, a Te utadra.

*Adj, kérünk, külső és belső békességet, hogy csendesüljön a vihar, és újra meglássuk a Te csillagodat, hogy vezessen és utat mutasson nekünk. Kérünk Téged, hallgass meg minket, és a mi könyörgésünk jusson el hozzád! **Ámen!***

HÚSVÉTI ÜNNEPKÖR
2022–2023

Nagypéntek

Szabó Pál (Debrecen-Nagyverdő)

Előíma: *Urunk! Mit érdemel az a bűnös, aki elhagyta Urát? Mit érdemel az a bűnös, aki megkeserítette Teremtője szívét? Mit érdemel az a bűnös, aki megfélekezett Megmentőjéről? - Ítéletet, halált. Mi vagyunk ezek a bűnösök, akiknek szíve és esze messze kívánczik tőled. Te szerettél, de mi megcsaltunk. Te könyörületes voltál, de mi kihasználtunk. Te életet adtál, mi a halálot kívántuk. Mit hozhatunk fel mentségként? Semmit. De, te felhozta a halálból Krisztust, hogy legyen mentségünk előtted. Remegve mondjuk: bocsáss meg nekünk.*

Szentlelked vezessen most az ige hallgatásában. Mutassa meg milyen is valójában a mi természetünk, és milyen csodálatos a te kegyelmed. Ámen

Textus: „Az Úristen pedig bőrruhát készített az embernek és feleségének, és felöltöztette őket.” (1Mózes 3,21)

Kedves Testvérek!

Milyen ruhát illik felvenni nagypénteken? Lehet, hogy vannak egy jó páran, akiknek ez talán nem volt kérdés, már régóta kialakult, hogy ilyenkor mit vegyenek fel. Aki kevesebbet jár templomba, talán először jön el nagypénteken, annak kérdés lehet: hogy illik itt megjelenni.

Nem csak a mai napot nézve, hanem általánosságban nézve is elmondhatjuk, hogy az öltözet fontos számunkra. Ha rendben van az öltözetünk, akkor az védelmet ad nekünk. Biztonságban érezzük magunkat, magabiztosabbá tehet minket. Lehet ezen nem szoktunk gondolkodni, csak akkor, amikor már azt érezzük, hogy nem megfelelő az öltözetünk. A megfelelő ruha védettség érzetet ad nekünk. Ennek előnyeit érezzük is.

Miért fontos nekünk az öltözet? Mert kell a védelem. Ruha nélkül védtelenül éreznénk magunkat. A meztelenségben ott van ez a sebezhetőség, kiszolgáltatottság, amit igyekszünk elkerülni.

Nem tudom, hogy volt-e már olyan, hogy alulöltöztünk egy rendezvényen. Amikor nem számítottunk rá, és mindenki legalább egy fokozattal elegánsabb volt nálunk. Olyan kényelmetlenül érezheti magát az ember, mintha meztelen lenne, pedig nem az. Tiszteességesen vagyunk felöltözve, mégis olyan meztelenül, sebezhetőnek érezzük magunkat. Ez a kiszolgáltatottság abból is jöhet, hogy mások látnak minket, míg mi

másokat nem látunk. Ők tudnak rólunk valamit, de mi nekünk hiányzik ez a tudás. Ők láthatják a gyengeségünket, de mi nem nekünk csak rossz lehet. Ezért is szeretjük az érzéseinket leplezni, nehogy megtudja a másik az érzésünket, mert ha így van, akkor sebezhetőek vagyunk.

Általános emberi tapasztalat, hogy szükségünk van ruhára, mert védelmet ad. Takar mások elől, mert félünk, hogy ha látnak minket, akkor megvetnek; félünk a kiszolgáltatottságtól.

Kezdetben

Most nézzük meg, hogy ez a meztelenség és öltözet hogyan jelenik meg a bűnesetnél. Arra hívlak titeket, hogy próbáljuk most úgy is nézni a történetet, hogy szabadok legyünk több síkon is látni az eseményeket.

Azt olvassuk a teremtés végén, hogy az első emberpár meztelen volt, de még nem szégyellték magukat. Tehát itt a bibliai beszámoló szerint a meztelenséggel nem volt baj. Aztán engednek a kísértésnek, megszegik Isten kérését. Azt olvassuk, hogy esznek a fáról. Az evés viszi őket bűnbe, de nem a szájuk, a gyomruk, a kezük, vagy maga az evés a zavaró, hanem a különbségek a zavaróak. Észreveszik, hogy meztelenek. Fügefaleveleket kötnek össze, amikből ágyékkötőket készítenek. A különbségeket akarják takarni. Amiben más vagyok, azt takarom.

De itt még nincs vége, mert nem csak itt jelenik meg az, hogy az embernek van takargatni valója. Isten elől is elbújnak a fák mögé. Itt már egész valóját takargatja az ember. Látjuk és érezzük, hogy az a tudat, hogy engem látnak teljes valójában, és megítélnek, az nekem nem jó. Ember – ember között sem tiszta ártatlan már többé a kapcsolat, de az embernek Isten elől is bujkálnia kell. Valamilyen törés áll be a kapcsolatban.

Nem véletlenül hangsúlyozza a Biblia, hogy már korábban is meztelenek voltak, de akkor ez nem zavarta őket, nem szégyellték magukat. Nem a külső változott meg, hanem a belsőben történt változás. Egy törés. Az Isten elleni lázadás miatt a bizalmi kapcsolat megtört. Semmi nem változott az éden kertjében az evés által, a körülmények ugyanazok, csak az emberben ment végbe egy változás. Már védtelennek érzi magát, joggal, mert Isten kérése ellen lázadt.

A lényeg az, hogy Isten ellen lázad az ember, de Isten nem a vád hangjával szól hozzá. Isten Kérdez. Mégpedig három kérdést tesz fel. Hol vagy? Ki mondta meg neked, hogy meztelen vagy? Talán ettől arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél?

Az ember fellázad Isten ellen, nem engedelmeskedik neki. Ez talán ismerős nekünk, mert mi is meg tesszük. Ennek azonban következményei vannak.

Mi sem szeretjük felvállalni a felelősséget, inkább elbújunk. Sokszor elbújunk mi is, ha valamit teszünk, nem csak a gyerekek. Takargatni, palástolni akarjuk a vétkeinket. Mi magunk akarjuk megoldani. Ádám és Éva fogják a fügefaleveleket és ők maguk megoldják a problémát. Elbújnak a fa mögé, ott majd nem látja őket Isten – legalábbis ezt gondolják. Majd ők megoldják.

Mi emberek meg akarjuk oldani a problémát. Érezzük, és tudjuk, hogy valami nincs rendben, és valamit próbálunk tenni. Ez azonban nagyon sokszor csak arra elég, hogy próbáljuk eltakarni mindazt, amit mi tettünk.

Azt azért nagyon jól érzi az első emberpár, hogy nem lehet csak úgy kiállni, főleg nem Isten elé. Mert ő lát, látja, hogy milyenek vagyunk. Ismer minket, látja meztelenségünket, és abban nem az ártatlanságot látja meg, hanem azt, hogy mennyire alkalmatlanok vagyunk. Nem akarunk Isten elé állni, és a Biblia a későbbiekben beszél erről, hogy nem lehet csak úgy Isten elé állni, mert az ember nem tud Isten előtt megállni, képtelen rá, mert meg van terhelve az élete.

Bőrruha

Vajon mit tesz Isten ebben a helyzetben? Isten nem menti fel az embert. Világosan elmondta, hogy milyen következményei lesznek a lázadásnak. Elmondja a büntetést, de nem csak a büntetés jelenik itt meg, hanem valami más is. Az embernek el kell hagynia Éden kertjét, de mielőtt kimennek, Isten bőrruhát készít az embernek. Kérdezhetnénk, hogy miben olyan más ez a ruha, mint a fügefaleveles megoldás. Nagy különbség van a kettő között. És ha eddig nem tetted, akkor próbáld meg a szöveg mögött a képeket is látni.

Ahhoz, hogy az ember fel legyen öltöztetve, ruha kell. De mitől olyan különleges ez a ruha? Azért különleges, mert bőrből készült. A bőrhöz meg állat kell. Vagyis Isten fogott egy állatot, és a vérét ontotta, hogy az embernek védelmet adhasson. Gondolj bele, hogy ott van a kezdeti idilli állapot, a paradicsomi állapot. És akkor ezt az ártatlan állapotot megtöri az Úristen, mert vért ont. Ott az Éden kertjében megjelenik az erőszak. Azon a napon meg kell halnia valaminek, hogy az

ember életben maradjon. E nélkül nem mehet el az ember Isten elől. Egy állatnak kell meghalnia, hogy az ember életben maradjon.

Nagyon sokszor azt látjuk az Ószövetségben, hogy az ember buzgón hozza az áldozatokat Istenért. Azt a képet alakíthatja ki ez bennünk, hogy az ember milyen sokat tud tenni Istenért. De ez csalóka kép, mert nem arról szól itt a nagy bibliai történet, hogy az ember hozna olyan nagy áldozatokat az Istenért, hanem arról van szó, hogy Isten hozza meg az áldozatot az emberért.

Isten az első, aki áldozatot mutat be. Mindezt azért teszi, hogy az ember védelmet kapjon. Ne legyen kiszolgáltatva az ítéletnek. Ne legyünk meztelenek, mert ha mások ítélnék meg minket, akkor az, nekünk nem jó. Ha Isten ítélné meg, akkor az, nekünk nem jó. Mi már ítéleteket mondunk, mert azt gondoljuk, hogy tudjuk mi a jó és mi a rossz. De mi magunk is érezzük, hogy ítélet alá esünk, és szégyenérzetünk jelzi nekünk, hogy bizony mi nem sok jóra számíthatunk. Milyen jó, hogy Isten takar be minket! De ennek ára volt.

Isten mutatja be az emberért az áldozatot. És ő olyan áldozatot mutat be, ami elegendő. Az ember is próbálja helyrehozni a hibát. Fügefaleveleket tépdés, hogy takarja magát. Gondolj bele a képbe. A növény, a levél visszafelé, könnyen pótolható. Ha egy levelet, gyümölcsöt leveszünk a fáról, akkor ott annak a helyén még nő valami, még sok éven át újra és újra élettel lesz teli a fa. De, amikor Isten fogja azt az állatot, és megöli, akkor az végzetes, maradandó veszteség. Ott halál, pusztulás van.

Érezzük ennek a bőrruhának jelentőségét? Isten tesz valamit értünk, mi emberek meg csak ott állunk, és felöltöztetnek minket. Magatehetetlenek vagyunk. Kiszolgáltatottak, de nem ítéletet kap ott az ember, hanem kegyelmet. Az ember itt nem tesz semmit, mert minden próbálkozása – falevél, fa mögé bújás - elégtelennek bizonyul. És ezt az ember is érzi, nem elég az, amit én teszek.

De, amit Isten tesz, az elég lesz.

Nagypénteken

A bőrruha az első áldozat, egy olyan áldozat, amit Isten mutat be. És ez valaminek az előképe. Az utolsó áldozatnak, amit szintén Isten mutat be. Az első áldozat után az Ószövetségben az ember sokszor az állatáldozattal kifejezi vétkét, nagyon sok áldozatot mutat be az ember, és mi is sokszor mi magunk próbáltuk elrontott életünket áldozatokkal helyrehozni. Ez a bőrruha arról beszél, hogy az embernek csak akkor van békessége, amikor

Isten cselekszik. Nem a mi erőfeszítéseink miatt van nekünk békénk, hanem amiatt, mert Isten cselekszik. Az Újszövetségben Jézusnál meg azt látjuk, hogy Isten maga jött el, hogy áldozatot mutasson be, de most nem a teremtet világon mutatja be az áldozatot, hanem önmagát adja.

Nagypéntek van. Most nézzük a keresztre. Az isteni cselekedetet láthatjuk meg a szenvedésben, fájdalomban. Áldozatot láthatunk, amit Isten hoz meg az egész világért. Nem csak az emberért, hanem a világért, mert az ember miatt a világnak is szenvedés jut. Egy olyan nap van, amikor arra emlékezhetsz, hogy te bármihez is hozzákezdhetsz, az nem lesz elég jó Isten előtt. Sok jó dolgot csinálhatsz, de mindez kevés lesz. Nyugtalanító is lehet ez a nap, mert szembesülhetünk azzal, hogy nem a mi erőfeszítéseink által van békénk, hanem egyedül Isten által, mert itt ő cselekszik, mert ő adja önmagát értünk. Nagyon ügyes, és buzgó emberek tudunk lenni, de el kell fogadnunk, hogy semmit nem ér önmagában a mi erőfeszítésünk.

Ahogy az első áldozatnál valaminek a helyünkre kellett lépnie, hogy mi életben maradhassunk. Úgy most is valaki a helyünkre lép. Hogy feszítik keresztre Jézust? Sok mindent meg tudnánk említeni, aminek jelentősége van. Én most csak egyet emelik ki. Jézus mindent elveszít a kereszthalálkor. Jézus elveszti teljes méltóságát, vagyis a legkegyetlenebb római kivégzési módba az is beletartozott, hogy meztelenül feszítették keresztre az elítélteket. Tudták, hogyan kell megszégyeníteni az elítélteket.

Jézus odaáll a mennyei Atya elé, vállalja a meztelenséget, hogy nekünk soha ne kelljen így a mennyei Atya elé lépnünk. A nagypénteki keresztre úgy nézzünk, hogy itt teljesedik ki mindaz, ami a bűnesetkor elkezdődik. Isten helyettünk és értünk hozza az áldozatot, hogy nekünk ne kelljen szégyenkezniük.

A Galata levélben ezt olvassuk: „*Akik Krisztusba kereszttelkeztettek meg, Krisztust öltöttétek magatokra.*” (3,27) Jézus Krisztus az igazi öltözet, aki által védelmünk van. Nagypénteken az isteni megmentő cselekedet lehet előttünk. Mi Krisztust ölthetjük magunkra, őbenne élhetünk, és ez jó.

Éppen ezért, amikor meztelen testedet ruházod, vagy egy kiszolgáltatott személyt: csecsemőt, beteget öltöztetsz fel, emlékeztessen ez Isten kegyelmére. És amikor majd most vasárnap reggel felkelsz, és meztelen tested öltözteted, emlékezz Isten kegyelmére, amivel betakarja életed; és ezzel az örömmel, és hálaadással jöjj majd az úrasztalához. **Ámen**

Utóima: Megváltó Urunk! Itt állunk előtted, te látod a mi életünket, mindent, és nekünk mégsem kell félnünk. Mert te már nem csak minket nézel, hanem Krisztust is. Nehéz megszólalni, hiszen úgy kaptunk mi Nagypénteken ajándékot, hogy nem érdemeltük meg. Nem rólunk szól ez a nap, hanem Rólad, és arról, amit a világért tettél. Köszönjük, hogy a kezdetektől fogva láthatjuk milyen jó akarattal vagy irántunk.

Hálásak vagyunk, hogy nekünk nem gyásznapi a mai, hiszen a feltámadt Krisztus most is itt van velünk. Ő él és cselekszik, uralkodik. Szeretnénk hálánkat felajánlani.

Imádkozunk, azokért, akik nem ismerik a nagypéntek történetét, nem látják benne kibontakozó szereteted. Adj nekünk bátorságot, hogy beszéljünk velük erről. **Ámen**

Jézus Úr a halál felett

Dr. Kállai Imre (Debrecen-Homokkert)

Lekció: János 11, 1-45

Előima: *Mennyei Atyánk! Hálás a szívünk, hogy gondot viselsz ránk. Köszönjük, hogy nem csupán erre a földi életre nézve adsz nekünk reménységet, hanem a halálon túlra nézve is.*

Köszönjük, hogy Jézus áldozatában a mi megmentésünket is elvégezted. Feltámadása a mi feltámadásunk reményteljes ígérete. Olyan jó egy győztes Urat követni és általa győzelmet aratni félelmeinken, aggodalmainkon. Látod Urunk, most is milyen érzések, gondolatok kavarnak bennünk. Látod a gyász miatt megtörték szívét, a terhek miatt összeroskadtak életét, a kiábrándultak fogyatkozó hitét. Nem érdemeljük meg, hogy gyermekeidnek nevezzenek, hiszen tetteink és szavaink sokszor nem arról tanúskodnak, hogy Hozzád tartoznánk.

*Légy irgalmas hozzánk, és szólj hozzánk igéden keresztül! Adj vigaszt, gyógyulást és reménységet! Tedd teljessé az örvendezők boldogságát jelenléted által! Szenteld meg istentiszteletünket! Jézus Krisztus nevében kérünk hallgass meg. **Ámen***

Textus: „Miután ezt mondta, hangosan kiáltott: „Lázár, jöjj ki!” (János 11, 43)

Kedves Testvéreim!

Egy nagyon érdekes történetet hallhattunk, amelyet csupán János evangéliumában olvasunk. Érdekes kérdéseket vet fel maga a történet. Az első az, vajon miért csak János közli az evangéliumok közül ezt az eseményt, holott ez olyan horderejű lehetett abban az időben, amely mindenki figyelmét felhívta? Azt olvastuk, hogy a tanítványok Jézussal voltak, tehát láthatták, tapasztalhatták ezt a nagy eseményt, így okuk lett volna arra, hogy megírják.

A másik eleven kérdés: Jézus miért támasztotta fel Lázárt? Elsősorban nem az indítékre gondolok itt, hiszen könnyen felfedezhetjük az indítékot abban, hogy Jézus nagyon közel állt Lázárhoz, sok időt töltött Betániában, szerette Lázárt, ezért annyit megérdemelhetett, hogy a halottak közül feltámassza. Inkább arra a kérdésre nem találok a választ: Mi értelme volt annak, hogy Lázár feltámadjon?

A Biblia tanítása, amely Jézus szava is, arról beszél, hogy a mennyei hazában minden sokkal jobb lesz. Nem lesz majd fájdalom, nem lesz sírás, nem lesz halál, nem lesz elfáradás. Egy boldog öröm vár a megfáradt földi vándorokra, akik Istenükkel lehetnek örök közösségben. Ez egy nagyon szép leírása a mennyek országának. Jézus maga mondja a latornak, hogy még ma velem leszel a paradicsomban. Akkor miért kellett Lázárt visszarángatni az élők közé, holott Ő már a boldog örömben volt? Miért volt szükség a negyednapja gyászolók gyászfolyamatát megszakítani? Meg, ha egy kicsit financiálisan közelítjük meg a kérdést, Márta és Mária valószínűleg a család vagyonának legnagyobb részét már a temetésre fordította. Hisz abban az időben is egy kisebb vagyon volt egy temetés, nagyon drága ruhát adtak a halottra, a balzsamozás sem volt egy kevés összeg, meg maga a sírhely is sokba került. Így most temethetik majd el még egyszer...

Márta is egy kicsit épp erről beszél Jézusnak. Lázár testvére hiszi szerettének feltámadását majd annak idején. Sajnos az is fokozza ennek a kérdésnek az aktualitását, hogy valószínűleg Lázár később áldozatává válik a Jézust megölni akaró vezetők agressziójának, az Ő megölését is tervezik a 12. fejezet szerint. Azért támasztotta fel Jézus Lázárt, hogy megöljék? Nem lett volna neki jobb már a mennyországban? Meg egyébként is, hogy van szegény Lázárnak az örök élete? Mire támadt most fel? Elvileg majd egyszerre mindenki az örök életre támad fel, nem pedig ugyanarra a szenvedésekkel teli bűnös életre.

Ezzel együtt a tanítványok sem értik, Jézus miért tétovázik két napot, miután tudomást szerez Lázár betegségéről? Egyébként miért is merészkedik Jézus Jeruzsálem szomszédságába, Betániába, holott már kétszer akarták megölni azon a vidéken. Tamás már el is szánja magát a halálra, mert követésre hívja tanítványtársait, hogy együtt haljanak meg Jézussal.

Persze az a kérdés is bennünk lüktet: Hogyan történt a feltámadás? Hogyan költözhetett újra élet egy oszló testbe? Milyen volt az egész folyamat? Vagy talán Lázár meg sem halt, csak valamilyen ritka betegség miatt annyira lelassult a keringése meg a légzése, hogy halottnak nézték? Eleven kérdések ezek. Ha úgy olvassuk ezt a történetet, mintha először olvasnánk, akkor nagyon könnyen mindenkiben feljöhethetnek ezek a kételyek mindenféle hitetlenség nélkül is.

Ezek a kérdések máris megválaszoltá válnak, ha rájövünk, milyen szemszögből kell néznünk az eseményeket. Lázár

feltámasztásának a története nem Lázárról szól elsősorban. Nem is a tanítványok fontosak itt, még csak nem is Márta és Mária viselkedése, sőt, nem is az a legfontosabb üzenet, hogy egy halott feltámadt. A történet minden apró mozzanata, minden perce és eseménye Jézusra mutat! Jézusra fókuszál János beszámolója. Különösen János evangéliumában egy-egy csodatörténet nem csupán Jézusra mutat, hanem rámutat Jézus valamilyen speciális tulajdonságára.

Kedves Testvéreim, ez a fejezet Jézusról beszél úgy, mint aki a halál felett is Úr. Jézus Úr a halál felett – ez lehetne a rövid összefoglalása az egész történetnek.

Mielőtt részletesebben szólnék Jézusnak eme tulajdonságáról, beszélnem kell a jobb megértés miatt egy dologról. Jézus csodáit néha kicsit rosszul értelmezzük a Biblia beszámolóí alapján. Nemcsak mi értelmezzük rosszul, hanem rosszul értelmezték már az akkor élők is.

Jézusban egy csodatévő vándort láttak, aki mindenütt, ahol éppen járt, mindenkit meggyógyított, csökkentette az ottani nyomort, embereket etetett, csodákat tett stb. Ez ellen a vélemény ellen maga Jézus tiltakozik a legjobban, Názáretben, saját szülőhazájában. (Lukács 4, 24-28)

Illés csodái, Elizeus rendkívüli tettei, Jézus cselekedetei nem sorozatgyártásban történtek. Isten akaratát teljesítették egy-egy emberi életen, amely csoda vagy tett jellé változott a közönség, a szemtanúk előtt. Lázár feltámasztása nem egy sorozatgyártás egyike volt, hanem egy prófétai cselekedet, amely cselekedetben sok üzenet kiábrázolódott.

Ez a fals gondolkodás okoz problémát a csodavárásban ma is. Istennek van hatalma bármit megcselekedni, hiszen Ő nem változik. Az Ő hatalma nem lett kevesebb napjainkban sem, Ő ma is ketté tudna választani a Vörös tengert, vagy ma is halottakat tudna feltámasztani. Ma is történnek csodák, de azok elsősorban mindig olyan jelek, amelyek az Isten dicsőségét szolgálják és meg akarnak valamilyen gondolkodást változtatni.

Jézus sem sorozatosan támasztotta fel a halottakat, megtehethe volna. De nem olvassuk róla, hogy a temetőben élesztgette az elhunytakat. Egyedi eset volt ez azért, hogy Jézus prófétaként bemutasson valamilyen üzenetet, ez esetben saját magáról.

Jézus Krisztusnak háromezer tiszte van: prófétai, főpapi és királyi tiszte. Ezek a jelek és csodák prófétai tisztére utalnak. Minden próféta cselekedett valamilyen jelet, amelyben elsősorban nem a csoda volt az

érdekes, hanem az az üzenet, amelyet hordozott. A prófétai cselekedeteknek mindig üzenete volt. Különösen kidomborodik ez Ezékiel életében is. A negyedik fejezetben Ezékiel kiábrázolja Jeruzsálem ostromát, vagy éppen a fogságot azzal, hogy bal oldalán fekszik 390 napot, jobb oldalán pedig 40 napot. Üzenetek voltak ezek a nép számára, ahogyan Mózes is jelt kért azért, hogy prófétasága felől ne legyen kétsége a népnek, akikhez megy.

Ugyanígy Lázár feltámasztásának történetében is Isten megdicsőíti Fiát, és ebben a csodában kiábrázolódik a halál felett is Úr Krisztus, aki később hasonló módon hal meg, temetik el és támad fel. János evangéliuma leírásakor nagyon jól megértette ezt a dolgot, és az egész történetet úgy közli, amelynek minden részlete Krisztusra, mint halált legyőző Úrra mutat.

Jézus, aki a halál felett is Úr. Nem csupán a testi halál felett, hanem a lelki halál felett is. A Biblia még számos helyen beszél hasonló módon Jézus munkájáról, mint halált megszüntető munkáról, mint olyan munkáról, amikor halottak jönnek életre, vagy halottaknak hirdettetik az evangélium.

„Mert a holtaknak is azért hirdettetett az evangélium, hogy megítéltesenek ugyan mint emberek testben, de éljenek Isten szerint lélekben.” (1 Péter 4, 6)

„Bizony, bizony, mondom nektek: aki hallja az én igémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van, sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe. Bizony, bizony, mondom nektek, hogy eljön az óra, és az most van, amikor a halottak hallják az Isten Fiának a hangját, és akik meghallották, élni fognak. Mert ahogyan az Atyának van önmagában élete, úgy a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában. Sőt arra is adott neki hatalmat, hogy ítéletet tartson, mert ő az Emberfia. Ne csodálkozzatok ezen, mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a sírban vannak, meghallják az ő hangját, és kijönnek: akik a jót tették, az életre támadnak fel, akik pedig a rosszat cselekedték, az ítéletre támadnak fel.” (János 5, 24-29)

Jézus a halál felett is Úr, mert ha Ő egy élet felett kimondja: Lázár, jöjj ki, akkor ott elkezdődik egy új élet, megmozdul a halott, az élettelen testbe újra élet költözik.

Jézus Krisztus nem csupán Lázárnak mondja, hogy jöjj ki, hanem mindenkinek, akihez eljut ez az örömhír. Jézus felszólította a gyászoló sokaságot: Lázár, jöjj ki! Jöjjetek ki az élettelen gyászból és

szomorúságból! Jöjjetek ki megfásult életekéből, hisz az Isten fia van itt közöttetek! Szólt a farizeusoknak is az isteni hangon elhangzó felszólítás: Lázár, jöjj ki! Jöjjetek ki, farizeusok, megmerevedett vallásosságotok halott állapotából! Ébredjete fel a halálból, mert az a hit, amelyet magatoknak hisztek, nincs meg benneteket. Azt gondoljátok, hogy éltek, holott halottak vagytok, meszelt sírokká változtatok megfásult vallásosságotokban. Nincs bennetek élet, csak halál.

Igen, kedves testvéreim, a bűn minden embert beletaszított a lelki halál állapotába, és valóban szörnyű dolog az, amikor valaki halott állapotban van. Dosztojevszkij, klasszikusában, a Bűn és bűnhődésben csodálatosan leírja, milyen a bűn fogságában belekerülni a lelki értelemben vett sírboltba. Raszkolnyikov egy hirtelen, meggondolatlan gyilkosság után egyre mélyebben belekerül a lelki halál állapotába. Testileg teljesen megbetegszik az esemény utáni hetekben, teljesen zavart állapotban van. Miután magához tér egyre inkább reánehezedik a bűn, amelyet elkövetett és beletaszítja az a lelki értelemben vett halálba. Nem tud már örülni semminek és senkinek. Hiába nyílik felé a virág, nem veszi észre. Hiába nyílnak felé a szomszédok, rokonok, nem érdekli. Egyre inkább nem tud örülni a gyilkossággal szerzett csekély zsákmánynak, semmi sem okoz számára boldogságot. Halott állapotba kerül. Még a szerelem sem tudja kihozni a sírból, teljesen elveszít mindent.

Eljön a történetben az a pillanata, amikor a lelkileg halott Raszkolnyikov életének nagy terhét, amely halottá tette, el tudja mondani valakinek. Miután bevallja a bűnét, elkezdődik benne az élet. Elhangzik Jézusnak az örök érvényű szava az ő élete sírjánál is: Lázár, jöjj ki! A regény szerint valóban elhangzik, hisz Szonja, akinek megvallja először bűnét, a Bibliából éppen a Lázár feltámasztásának a történetét olvassa fel neki. Egy halott a sírban, aki hallja Jézus hangját.

Kedves Testvéreim! A halál és élet eme kapcsolata nem csupán Lázár történetében, nem csupán Raszkolnyikov életében, hanem ma a 21. században is nagyon aktuális. Mennyien vannak körülöttünk és közöttünk is olyanok, akik a sírban vannak lelki értelemben. Felveszik a szép ruhát, kialakítják maguknak a megfelelő külsőt, de belül már rég halottak. A lelki halottak családjában a gyermeknevelés motivációja már csupán társadalmi elvárássá degradálódik. Csupán azért tesznek úgy, mintha szeretnének, mert ez az elvárás.

Lelkipáztorként is nagyon könnyű belesodródni a sírba, amikor már nem szívből cselekszik az ember, hanem színből. Sokszor nehezedik

rám a halál, amikor már nem tudok örülni a nyíló virágnak, vagy a kedves mosolynak. És akkor, Jézus megáll a sír előtt, ahová beköltöztem és kimondja az örök életre hívó szót, amelynek nem lehet nem eleget tenni: Lázár, jöjj ki! És akkor élet költözik az elerőtlenedett testbe, mert Jézus szólt.

Egészségügyi dolgozók, egyéb segítő szakmában tevékeny-kedők lelki halottsága is mindennapos. A szenvedés, a fájdalom, a halál sokakat már egyáltalán nem is izgat, marad az éppen szükséges feladatok gépies ellátása, amely halottá teszi a munkát.

Világhírű sztárokról írták le náluk dolgozó emberek, hogy olykor napokig ki sem jöttek szobájukból, oda ürítették dolgaikat, teljesen embertelen módon éltek, majd később lett öngyilkosság aktív vagy passzív módon. Ilyen a lelki halál, ilyen a sírban lenni.

Így sodródik bele a sírba egy egyház, egy társadalom. Amikor már nem tiszta indulatok mozgatják a szálakat, hanem aljas számítás, külső kötelesség. De Jézus megáll egy-egy nemzet, egy-egy egyház jól bezárt sírjának szája előtt, és szól, életre hív: Lázár, jöjj ki! Jöjj ki a képmutatás, elgyengültség, a hiteltelenség, a paráznaság lelki sírjából és élj!

Kedves testvérem, így áll most Jézus a te életed sírja előtt is ezen a húsvéti ünnepen. Talán megfásult vagy, a hétköznapiakban már csak azért cselekszel, mert muszáj a fennmaradás miatt. Talán azért ülsz le az ige mellé, mert megszoktad, de régen nem szólított már meg úgy igazán. Talán belefáradtál már a szolgálatba, amelyet családot felé vészelsz. Nem jelent számodra igazi örömet sem a pénz, sem a szerelem, sem a nyíló virág. Örömhír ma számodra is, hogy Jézus ott áll az életed sírja előtt és hangzik feléd is az örök életre hívó szó: Lázár, jöjj ki! Hidd el, Jézus Úr a halál felett! Úr a te haláloed felett is! **Ámen.**

Utóima: Áldunk Őr Jézus Krisztus, mert Te Őr vagy a halál felett! Kereszthaláloddal legyőzted a bűn és a halál hatalmát, így van reménységünk a feltámadásra, a megújulásra. Sírjaink börtönében várjuk a Te életre hívó szavadat, hogy kikerülhessünk a lelki halál állapotából. Köszönjük, hogy ebben a történetben megláthatjuk a Te nagyságodat, hatalmadat, köszönjük, hogy ez a történet rólunk is szól.

Kérünk Téged, könyörülj meg rajtunk, hozz jelenléted által örök életet a halott világunkba. Könyörülj gyülekezetünkön, egyházunkon, népünkön! Véred érdeméért kérünk, hallgass meg bennünket! **Ámen.**

A feltámadt Jézus közössége

Szabó Pál (Debrecen-Nagyerdő)

Lekció: Máté 28,1-10

Előíma: *Szent vagy mennyei Atyánk! Ünneplünk Téged! Magasztaljuk Krisztust, a kígyótiprót, aki holtta lett, hogy mi éljünk. A bűn terhétől szenvedett, hogy mi most örüljünk. Feltámadt, mert igaz volt előtted. Ő az első, és mi követhetjük. Az ő nevére hajol meg a mi életünk. Hálásak vagyunk azért, hogy ahogy Ti hárman egy szeretetközösségben vagytok, úgy most mi is abban lehetünk Veletek. Milyen jó, hogy minket az örök életre hívtál! Milyen jó, hogy most te erősítesz minket! Milyen jó, hogy áldásod közvetítői lehetünk! Te megváltoztatod a mi világnézetünket. Mi már úgy látjuk ezt a világot, mint ami az új teremtésben gyönyörűsége lesz. Mi már nem csak néhány évtizedben gondolkodhatunk, hanem sokkal nagyobb távlatokban. Köszönjük, hogy tágítod előttünk a horizontot, hogy többet láthatunk a világból Krisztus feltámadása által. Szent vagy mennyei Atyánk! Ünneplünk Téged! **Ámen***

Textus: Máté 28, 11-20

Kedves Testvérek!

Húsvét ünnepén nagyon sokszor halljuk, ahogy a tanítványok, az asszonyok megélik a feltámadás napi eseményeket. Nagyon sokszor csak az üres sírt látják, vagy angyallal beszélnek. Először hirdetik nekik, majd ők maguk is hirdetőkké válnak: Jézus feltámadt! Nagyszerű örömhír. Ezt hirdetik évezredek óta, és a feltámadás híre hatással van világunkra és ránk is.

Ha Jézus feltámadt, akkor minden igaz, amit mondott. Igaz mindaz, amit önmagáról mondott. Igaz, amikor a megváltásról, halálának értelméről beszélt. Igaz, amit a pokolról és a mennyek országáról mondott. Ez egyszerre félelmetes, és nagyszerű. Félelmetes, mert a mi életünk menthetetlenül halad a kárhozat felé, és nagyszerű, mert Isten utánunk nyúl és megment. Ha Jézus feltámadt, akkor ez a test, amiben élünk feltámad, akkor ez a világ, ami pusztulásra van ítélve, átváltozik, újjá lesz teremtve. Isten nem akarja veszni hagyni a világot, el akarja hozni nekünk a mennyek országát, amit el is fog hozni, amikor Jézus visszatér.

Ha Jézus feltámadt - kezdtem így az előző két gondolatot. A feltámadás ténye sok jót jelent nekünk; éppen ezért mi ünnepelhetünk a mai napon. A feltámadásnak a ténye megváltoztatja az emberi életet. Megváltoztatta a tanítványok, asszonyok hitét, megváltoztatta évszázadokon keresztül a Krisztust követő tanítványok hitét. Többet láttak saját életüknél, annál a 70-80 esztendőnél, amit kaptak. Az örökkévalóságba láttak bele, mert tudták, hogy több az élet, mint mi most látunk, mert van feltámadás.

A feltámadásnak a ténye azonban nem mindenkinek változtatta meg az életét. Nagyon sok ember hallja Jézus igaz történetét, olvassa az evangéliumot, és nem változik meg az élete. Ez nem csak a szkeptikus, kételkedő korban van így. Igaz volt már az első húsvét reggelén is.

Felolvastuk a húsvéti történetnek egy olyan részét is, amiről nem szoktunk beszélni. (11-15. versek) *Az örök jelentését. Láthatjuk a vallási vezetők történetét.* Hallják a jelentéseket, látják a jeleket, mégsem változik meg az életük. Ők egy hazugságban akarnak élni.

Meglepő, de a főpapok készültek a legjobban a feltámadásra, mégis tagadják azt. Az örök elmennek a főpapokhoz és elmondják, hogy mit láttak. A főpapok pedig azt mondják, hogy hazudjanak. Mondják azt, hogy Jézus testét ellopták a tanítványok.

Miről meséltek az örök? *„És íme, nagy földrengés támadt, mert az Úr angyala leszállt a mennyből, és odalépve elhengerítette a követ, és leült rá. Tekintete olyan volt, mint a villámlás, és ruhája fehér, mint a hó. Az örök a tőle való félelem miatt megrettentek, és szinte holtra váltak.”* Tehát vasárnap hajnalban az örök is ott voltak. Hallották a földrengést, látták az angyalt, látták, hogy hogyan nézett ki. Ez egy annyira valóságos élmény volt nekik, hogy nagyon erős reakciót vált ki belőlük: szinte holtra váltak, féltek, megrettentek. Isten angyala van ott, a sírt elfedő követ elhengeríti. Láthatják az örök, láthatják az asszonyok.

A feltámadásról kétféle hír indul el Jeruzsálemben, az egyiket az asszonyok viszik; a másikat az örök. Az asszonyok a tanítványokhoz mennek, és ők a feltámadt Jézussal is találkoztak. Az örök a főpapokhoz mennek, a megbízókhoz. Nekik is van mit mondaniuk, mint az asszonyoknak. Lehet, hogy nem találkoztak a feltámadt Jézussal, de van mit mondaniuk, mert amit láttak, annak óriási jelentősége van. Angyallal, vagyis isteni küldöttel találkoztak. Megnyílt a sír, üres volt. Hallhatták, amit az angyal mondott: nincsen itt, feltámadt.

Mihez kezdenek a papok a hírrel? Örülnek neki? Nem éppen. Tanácskoznak, döntést hoznak. Az ő gondolataik távol vannak Istentől. Ők már egy nappal korábban szombaton is azon gondolkodtak, hogy mit tehetnének még Jézus ellen. Pilátushoz mennek, hogy őriztesse a sírt, mert a főpapok figyeltek, amikor Jézus beszélt. Tudták, hogy azt mondta, hogy fel fog támadni. Milyen érdekes, hogy szombaton csak a főpapok készülnek arra, hogy Jézus feltámad. Jézus sokat beszélt a tanítványainak a feltámadásáról, még nagycsütörtök este is beszélt a feltámadásról, de a feltámadásra egyedül csak a főpapok figyeltek fel és készültek.

De, hogy készülnek ők a feltámadásra? Úgy készülnek rá, hogy mindent megtesznek azért, hogy ennek ne legyen hírértéke, megpróbálják eltusolni. Ennek megfelelően fogadják az üres sírról szóló híreket. Őket nem érdekli az isteni megnyilvánulás, az angyal jelenléte. Nem érdekli őket, mert az ő szívük már nem Istenhez húz, ők ott vannak, és nagyon vallásosan, mégis hitetlenül élnek.

Nagy tanulság ez nekünk. A csodák és rendkívüli isteni események sem elegendőek arra, hogy valakinek hite legyen. Hányan vannak, akik csodáért imádkoznak és fogadkoznak is. „Uram, csak legyen gyógyulás, hinni fogok, ott leszek mindig a templomban. Csak sikerüljön megoldani ezt a nehéz helyzetet és még buzgóbb leszek.” És megtörténik a csoda, de nincs érdemi változás. Háborús időkben sokan kiáltanak Istenhez. A második világháborúban sok fogadalmat tettek férjek és asszonyok, csak „legyen visszatérés a frontról, és ott leszek minden vasárnap a templomban”. Voltak, akik ott voltak a templomban, és nagyon sokan voltak, akik nem tartották meg az ígéretüket. Lehet, hogy mi is sokszor reménykedünk abban, hogy ha valamelyik ismerősünk látna valamilyen csodát, akkor végre megtérne, hinne Istenben.

Lehet, hogy mi magunk vágyakozunk csodás események után, ezektől várva, hogy majd a hitünk megerősödik. Az örök angyalal találkoztak, a főpapok hallják a beszámolót, de még ez sem elég, hogy elfogadják mindazt, amit Jézusról tudhatnak. Ők ismerik az írásokat, tudhatnák, hogy Jézusban beteljesülnek az ígérek. A vallási vezetők szíve kemény marad, mint ahogy Egyiptomban kemény maradt a fáraó szíve. Nem mindenkinek öröm a feltámadás híre. Nem mindenkinek reménység. Valakiknek ez a hír a legnagyobb félelmet jelenti. Ez ma is így van.

Nem mindenki tér meg. Nem mindenki részese a mennyek országának. Ha mi már részesei vagyunk a mennyek országának, akkor

azért legyünk hálásak. Lássuk be, hogy nagyon sokan közel vannak hozzá, akiknek van ismeretük és hallanak róla és mégis kemény marad a szívük.

És a hitet nem lehet egy konkrét módszerrel átadni. Abban reménykedni, hogy ha majd angyallal találkozik a másik, ami rendkívüli, akkor majd hinni fog. Beszélni lehet a Bibliai történetről, amit meg kell tennünk. Ez a mi felelősségünk, de hogy ki fog hinni és ki nem, azt hagyjuk meg Isten választásának.

Mit kérnek a vallási vezetők a katonáktól? Azt, hogy hazudják azt, hogy amíg aludtak, addig a holttestet ellopták. És persze a legmélyebb álomban az örök azért pontosan tudják, hogy a tanítványok voltak a tolvajok. (<= ironikusan!) Ma is vannak feltételezések, amik a feltámadás ellen szólnak. Az egyik tényleg az, hogy a tanítványok ellopták a testet. Itt Mátében nem olvasunk róla, de János beszámol arról, hogy a kendők, meg a leplek ott voltak a sírban. El tudjuk képzelni, hogy a tanítványok, akik felnéznek és tisztelik a Jézust, a Mesterüket, azok úgy megbecstelenítik Jézus testét, hogy meztelenre vetkőztetik le, és úgy csupaszon viszik ki a testet? Ilyen eszement tiszteletlenségre képesek lettek volna a tanítványok? Azt, akit szeretnek, meggyaláznak azzal, hogy pucéran viszik ki a testét? Nem kell-e nagyobb hit ennek elfogadásához, mint elfogadni a feltámadást? (ebben a mondatban is ott van a fanyar humor)

Nézzük meg, hogy hogyan gondolkodnak a probléma megoldásról a főpapok. Azt gondolják, hogy ha nagyon sok pénzt fizetnek az öröknek, akkor el lehet tusholni az ügyet, a hazugságot meg lehet őrizni. Már működött ez Júdásnál is, hát majd itt is. A pénz majd megoldja. Nagy tanulság ez nekünk is, mert erre mi is hajlamosak vagyunk. Majd a pénz megoldja. Mitől várjuk az oktatásunk megoldását? Mitől várjuk a keleti országrész felzárkóztatását? Mitől várjuk a szociális problémák megoldását? A családok támogatása miről szól? Majd a pénz megoldja. Ha majd lesz pénz erre meg arra, akkor az működni fog. Fontos dolgok az anyagi, de nem ezen áll vagy bukik minden. Az egyházban is sokszor úgy gondolkodunk, hogy ha majd lesz pénz, akkor lesz élet, lesz misszió. Nem így kellene nekünk gondolkodni.

Nemrég hallottam egy dunántúli faluról, ahol valamikor a 19. században templomot építette a néhány száz fős falu. A templomot 3,5 hónap alatt felépítették. Egyrészt akkor nem volt ennyi adminisztráció, másrészt a gyülekezeti tagok plusz munkát vállaltak a földeken, hogy legyen mit adni. Összefogtak és felépítették a templomot. Nem arra

vártak, hogy majd ha a király ad rá pénzt, vagy ha a nemes urak adnak rá pénzt, akkor építkezünk. Hittek abban, hogy Istennek terve van azzal a településsel. Nem csak a jelenben, hanem a jövőben is, és ezért cselekedtek.

(16-20. versek) Jézus nem azt mondja, hogy ha majd kaptok rá egy kis pénzt, meg van egy kis szabadidőtök, akkor menjetek már el hirdetni az örömhírt. Még Puskás Ferenc (világhírű labdarúgó) mondta, hogy kis pénz kis foci, nagy pénz nagy foci. Ez lenne igaz ránk is (keresztényekre)? Ha őszinték vagyunk, akkor igen. A mi szívünk sem más nagyon sokszor ebben a kérdésben, mint a főpapoké: mi is sokszor gondolunk arra, hogy majd a pénz megoldja gondjainkat. Mi hajtja a mi életünket, gyülekezetünket?

De, nekünk valami sokkal nagyobb lehetőségünk van. Hiszen a feltámadt Krisztus mondja azt, hogy övé a hatalom, és ezzel a hatalommal elküld minket. És feladatot ad nekünk. Lehet testvér, hogy sokszor kétségeid vannak Jézussal kéréseivel szemben, mert az előtted felfestett valóság teljesen mást mutat. A kételkedés része a keresztény életnek. Hiszen itt is azt olvassuk, hogy a tanítványok kételkedve borultak le Jézus előtt. Voltak, akiknek kétségeik voltak. Azt olvassuk, hogy amikor Jézussal találkoznak, akkor leborulnak előtte, *„némelyek azonban kételkedtek”*. Ne félj attól, hogy vannak kétségeid. A tanítványoknak is voltak. Nem fogunk mindent tudni csak azért, mert hiszünk Jézusban. A legfontosabbat azonban tudjuk.

A főpapok szíve kemény volt, távol Istentől. A tanítványok szíve ott volt Jézusnál, ezért ez a kételkedés nem olyan, mint a főpapok állapota. Ez része a hitnek. Ettől ne félj, mert aminek biztosnak kell lennie, az nem változik: Isten. És még ha kételkedtek is a tanítványok, akkor is leborultak Jézus előtt. Legyen ez bátorító számunkra. Lehetnek olyan élethelyzetek, amikor kétségeid vannak, akár Isten tervében is. Nem érted, hogy akkor most ez miért van. Miért kellett történnie. Lehetnek kétségeid, de egy dolgot ne adj fel, magasztald továbbra is Jézust.

A tanítványok leborultak Jézus előtt, ezzel is kifejezve hódolatukat. Magasztalták őt, Istenként tisztelték, még akkor is, amikor volt bennük kétely. Érdekes lehet erre odafigyelni. Kéteyekkel teli éjszakáidon és nappalaidon se szűnj meg a feltámadt Urat dicsérni. Na, most tudom, hogy ilyen tanácsot sehol máshol nem fogsz kapni. És lehet, hogy nem is tűnik túl logikusnak, azért ne feledd, hogy Isten országában másképp történnek a dolgok, mint ahogy mi azt is sokszor igondoljuk.

Micsoda különbség van a tanítványok és a főpapok között! A tanítványokban vannak kételyek, mégis tudják, hogy mit kell tenniük. A főpapok sem változnak a hírek hatására, pedig készültek a feltámadásra.

Mit ígér itt Jézus? Nem pénzt, nem erőt, nem nagy politikai hatalmat. Személyes kapcsolatot ígér nekünk. *„Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”* Jézus az ő jelenlétét ígéri a tanítványoknak. Ebben van a legnagyobb erő. A feltámadt Jézus közösséget akar velünk vállalni. Ez egy csodálatos hír. A világ ura az itt és most élő tanítványokkal közösséget akar vállalni. Milyen jó ez nekünk. Nincs olyan nap, amikor magunkra maradnánk. Amikor a háború kiszolgáltatottságát sokan megtapasztalják, tudják, hogy milyen könnyen maradnak magukra, akkor nagyon nagy kincs tudni azt, hogy van valaki, aki mindvégig velünk van.

Ebben van a nagy erő. És ez a valaki nem azt mondja, hogy akkor most már dőlj hátra. Nem. Azt mondja: „most már neked feladatot van, neked beszélned kell rólam, újabb tanítványok kellenek”. Nekünk feladatunk van. Aki hallott az üres sírról, az anyagi örömhírről, annak feladata van, annak beszélnie kell.

Magasztaljuk a feltámadt Jézust! Hirdessük az örömhírt! Krisztus feltámadt! **Ámen**

Utóima: *Urunk, Istenünk! Dicsőítünk Téged, végtelen irgalmadért! Hálaadás vagyunk, hogy a feltámadás híre, számunkra öröm! Köszönjük, hogy a Te személyes jelenlétedben élhetjük életünket. Bátorítson minket Szentlelked, hogy egy kicsit jobban bízzunk Jézus szavaiban. Formáljon minket a feltámadás örömének híre, és hadd lássák meg rajtunk ennek erejét. Kérünk, hogy a betegeknek, a halál völgyébe közelődnek is szóljon általunk Jézus feltámadása. **Ámen***

Húsvéti hit nélkül elfogyunk

Molnár Szabolcs (Debrecen-Nagytemplom)

Lekció: Lk 24,1–12

Imádság:

Megváltó Krisztusunk! Feltámadásodat követően, amikor tanítványaid közé érkeztél, így köszöntöted őket: „Békesség nektek!” Hisszük és valljuk, Urunk, hogy bennünket, akik számtalan élethelyzetből megérkezünk hozzád, ide, a Te templomodba, megajándékozol megérkezésed örömeivel.

Kérünk Téged, hogy adj nekünk békességet, hogy lecsöndesedjenek bennünk az indulatok hullámai, elhalkuljon a világ zaja, és egyedül rád figyelhessünk; rád aki megérkezik, aki megszólít minket, aki hív bennünket, aki megváltotta az életünket. Engedd, hogy igéd átformáljon, megerősítsen, megvigasztaljon minket! Engedd, hadd gyönyörködhessünk szavadban! Hadd kövessünk Téged!

Úr Jézus, mely igen drága a Te igédnek világa! Kérünk Téged, adj világosságot igédde! Adj, kérünk, világosságot, világos látást, hogy amikor szólsz hozzánk, ne tévesszük el a Te szavadat, hanem mindenben kövessünk Téged.

*Szentlélek Isten, jöjj szívünkbe, igen óhajtunk! **Ámen!***

Textus: 1Kor 15,55–58

Kedves Testvéreim!

2022-ben népszámlálást végeztek Magyarországon, és az így összegyűjtött adatok egy része jelentősen érinti az egyházakat, hiszen arról szólnak, hogy Magyarország népességének hány százaléka, mekkora része tartozik egy-egy felekezethez. A megelőző, 2011-es népszámláláson adott válaszok szerint a három nagy, történelminek nevezett egyház közül a Magyarországi Református Egyház szenvedte el a legkisebb veszteségeket százalékos arányban mérve, az evangélikusok és a katolikusok száma pedig jelentősebb arányban csökkent a miénknél. Számokban kifejezve a változást, majdnem 500 ezerrel kevesebben vallották magukat reformátusnak, mint 10 évvel korábban, 2001-ben. Ha matematikailag korrekt számolásba bocsátkozunk, ami a valós változás mértékét, ütemét nem feltétlenül fedi, de jól szemlélteti a lényegét,

akkor megkapjuk, hogy évente 50 ezer fővel, tehát hetente csaknem 1000 lélekkel, naponta körülbelül 140 fővel lettünk kevesebben. Kedves Testvéreim! Ezek lesújtó adatok. A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia közleményben nyilatkozott, hogy nem tekintik mérvadónak a nyilvánosságra hozott adatokat a vallási hovatartozásra vonatkozóan.

Persze mondhatnánk mi is azt, hogy a választadás rendszere nem működött jól a népszámlálás során, talán történtek hibák is az adatgyűjtés és az adatok feldolgozása során, de ne áltassuk magunkat, pontosan tudjuk, hogy országos szinten milyen nagy arányban ürülnek ki a templomaink. Gondoljunk csak bele abba az egyetlenség jelenségbe, hogy a kistelepülések, ahol egyházaink bástyái nem régen még szilárdan álltak, milyen jelentősen elnéptelenedtek az elmúlt évtizedben, hiszen a munkanélküliség és az elmaradottság elől nagyon sok fiatal a nagy egyetemvárosokba vagy külföldre költözik a jobb munkalehetőségek, a fejlődés és a kulturális trendek megélésének reményében. A vidéki otthonát és egyúttal gyülekezetét elhagyó fiatalok jelentős többsége nem csatlakozik a nagyvárosi gyülekezetek valamelyikébe, ezért életüket, szocializációjukat nem határozza meg az evangélium.

Testvéreim! Tudom, hogy az előbb elhangzott információk nem az evangélium jó híréből tanúskodnak. Tudom, hogy szomorúság, bosszantó gondolatok, rossz érzések vesznek hatalmukba mindnyájunkat akkor, amikor ezekről az adatokról hallunk. Azonban éppen húsvétkor nem mehetünk el mellettük úgy, mintha semmi sem történt volna. Ahhoz, hogy kezelni tudjuk ezt a helyzetet, hogy megtaláljuk rá a gyógyírt, előbb pontosan tájékozódnunk kell róla. Hiszen ha egy gyermek játszik, játék közben véletlen baleset éri, ami előfordulhat, akkor az első fontos teendő a helyzet feltérképezése: mi történt, hogyan történt. Ezt követően el kell látni a sérülést.

Gyermekkoromban sokszor mentünk haza biciklizés közben szerzett sebekkel, ahol édesanyánk első kérdése mindig az volt: mi történt veled, kisfiam/lányom? Elestem, mondtuk. Felhorzsolta a kavics a karomat. Ezután mindig megkaptuk a megfelelő ellátást, de nem kerülhettük el a feddő szavakat, és a jövőre vonatkozó kéréseket sem, amelyeket be kellett tartanunk ahhoz, hogy legközelebb ne forduljon elő velünk hasonló dolog. Persze általában nem tartottuk meg, amit kért, ezért bizonyosan nemsokára újabb sebekkel álltunk elé egészen addig, amíg végül be nem nőtt a fejünk lágya, és figyelmesebbek nem lettünk.

Ahogy a mi sebeinket bekötözte édesanyánk, én hiszem, hogy a népszámlálási adatok által okozott sebekre is van gyógyír. Ez a gyógyír rendelkezésünkre áll. Megvan, csak használni kell. Ráadásul nekünk kell használni. Hajlamosak vagyunk a rossz eredmények miatt arra a félmillió, korábban magukat reformátusnak valló emberre haragudni, akik elmentek egyházunkból. Leszámítva azokat, akik az elmúlt 10 esztendőben elhunytak. Ezeket a gondolatokat, érzéseket jó, ha áttörik Jézus szavai, amelyek arra figyelmeztetnek bennünket, hogy mielőtt mások szeméből ki akarnánk venni a szálkát, vegyük ki a sajátunkból a gerendát. Nem szabad ítélkeznünk felettük, hanem mindenekelőtt azt kell megvizsgálunk, hogy mi, akik az evangéliumból táplálkozunk, akik rendszeres és rendíthetetlen igehallgatók vagyunk, akik számára a templom nem csak egy épület, hanem szent hely, az Istennel való találkozás helye, mi megmutattuk-e az ebből fakadó örömünket azoknak, akik elmentek. Jól mutattuk meg? Hatékonyan? Sajnos a tények azt mutatják, hogy nem minden esetben.

Néhány évvel korábban olvasni lehetett egy nagyon érdekes felmérésről, amelyet Nyugat-Európában végeztek el. A felmérés központi kérdése, amelyet az egyháztagoknak feltettek, ez volt: Hisz-e ön a feltámadásban? Ennek a kérdésnek éppen az egyháztagok számára történő megfogalmazását butaságnak tarthatjuk, mert ez a keresztyének számára hitbeli alapigazság. Amikor komolyan megdöbbenő lett az eredmény, mert a válaszadók nagy százaléka, minden másban hisz, csak ebben az egyben nem.

Pedig a húsvéti feltámadás hit az, ami keresztyénné tesz bennünket, ha valaki nem hisz a feltámadásban, Jézus Krisztus feltámadásában, akkor hiábavaló az ő hite. Vannak reformátusok, akik nem hisznek a feltámadásban. Vannak húsvéti hit nélküli reformátusok. A Központi Statisztikai Hivatal adatai szerint 2001-2011 között közel félmillió reformátusról derült ki, hogy nem volt húsvéti hite. Én azt vallom, hogy ez nem az ő hibájuk, hanem a mi felelősségünk.

Kedves Testvéreim! A húsvét ad nekünk erőt, állhatatosságot, kitartást a hitben és a szolgálatban. A húsvét öröme lelkesít a másik emberhez való odafordulásra, arra, hogy azt az örömet, amit én megtapasztaltam, átéltem, megértettem az evangéliumból, átadhassam annak, aki még nem jár ezen a ponton. A húsvéti hit az egyedüli megoldás sebeink orvoslására. A húsvéti hit az egyetlen lehetőség gyülekezeteink

feltámadására és a személyes újrakezdésre. Az embereknek pedig szükségük van erre a hitre. Pál apostol a felolvasott igében azért ír a test feltámadásáról a Korinthusban élő gyülekezet tagjainak, mert félreértések voltak azzal kapcsolatban, illetve nem voltak biztos és egyértelmű ismereteik erre vonatkozóan. Nem csak Korinthusban éltek olyan emberek, akikben kérdések merültek fel a halál utáni állapotról. Mi lesz velem, ha meghalok? Van-e élet a halál után? Mi lesz a testemmel? Ezek és ehhez hasonló kérdések megfogalmazódnak a mai magyar emberekben is, még a református keresztyén emberekben is, és ez nem baj. Nekünk azonban az a feladatunk, hogy az evangélium alapján, Isten ígéje alapján segítsük őket a válaszok megtalálásához. Ha nem kapják meg tőlünk a válaszokat, elmennek oda, ahol megadják nekik. Sok ember számára, akik életükben már a kilátástalanság határán állnak, a válaszadó az alkohol, vagy a drog, vagy a szerencsejáték. Ezek rossz és hamis válaszok.

Mások, akik nagyobb erővel rendelkeznek, a válaszokat más közösségekben keresik meg. Például kisegyházaknál, esetleg szektáknál. A népszámlálási adatok egyértelműen tájékoztatnak arról, hogy a kis felekezetekhez tartozók aránya az említett 10 év során megduplázódott. Tehát nem, hogy fogyott volna a száma a kis felekezetekhez tartozóknak, hanem a duplájára nőtt. Minden bizonnyal azért, mert ott megkapják a válaszokat a spirituális jellegű kérdéseikre az emberek. Nem mindig jók azok a válaszok, sokszor talán manipulatívak, az evangélium igazságát kiforgatóak, de reménykeltők és biztonságérzetet adók.

A remény, sőt a halál felett aratott teljes bizonyosság itt van a felolvasott igében is: „*Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?*” A halál tehát erejét veszített hatalom, mert nem örökre szól. Ami örökre szól, az a feltámadásban megszülető új élet Krisztus által. Ebben a válaszban pedig benne van a húsvéti üzenet teljessége. Ez a válasz az emberiség sok évezredes kérdéseire: a halál után van az örök élet, az Isten házában való új élet mindazokkal, akikkel együtt hisszük, hogy Krisztus feltámadt értünk.

Szeretett Testvéreim! Isten megadta a választ a kérdéseinkre és a gyógyírt a sebeinkre. Azok a sebek, amelyeket a népszámlálási adatok kapcsán érzünk, nem fognak begyógyulni maguktól, csak akkor, ha a Lélek erejében bízva megcselekedjük a húsvéti hit örömeiből fakadó szolgálatunkat. Erre a szolgálatra bízta Pál apostol, aki azt kéri, hogy szilárdak és rendíthetetlenek módjára buzgón munkálkodjunk az előttünk

álló feladatokban. A legnagyobb feladat pedig az, hogy másokat is hozzásegítsünk a boldog keresztyén élethez. Szeretni tudás, elfogadás, megbocsátás és megbékélés, odaadás, szilárdság. Ezek legyenek a jelszavaink, és akkor megadatik a lélekszámbeli növekedés is. „Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.” **Ámen!**

Utóima: *Hálát adunk Neked, kegyelmes Istenünk, édes Atyánk, ezért a napért, amelyre ma reggel is felébredhettünk, amelyen örömet készítettél számunkra, a Veled és egymással való találkozás boldog alkalmát. Szentlelked vezessen hozzád közelebb, és takard el szemünk elől a bűn és a kísértés alkalmait, nehogy elcsábítsanak azok Tőled.*

Nincs szó, amely ki tudná fejezni azt a hálát, amelyet a húsvét öröméért érzünk. Te szenvedtél helyettünk, Drága Jézusunk, te magadra vetted a bűneinket és véredet ontottad a kereszten mindnyájunkért.

Kérünk, hogy a húsvéti hit minél többek életében valósággá váljon, mert a fullánkját vesztett halál még diadalt arathat azokon, akik húsvéti hit nélkül élnek. Könyörgünk azért, hogy egyházi, gyülekezeti, családi életünk számára is legyen feltámadás.

Kérünk Urunk, áldd meg azokat, akiket ma ezen az istentiszteleten is magadhoz hívtál, erősítettél, vigasztaltál. Legyen mindnyájunk számára ez a mai nap boldog útra kelés feléd, elindulás azon az úton, amelyet kijelölsz számunkra.

*Urunk, kezedbe ajánljuk magunkat, gyülekezetünket, szeretteinket és ellenségeinket is, hogy Te kormányozd az életünket, és Te ments meg bennünket minden kilátástalan helyzetünkből; és kezedbe ajánljuk mindazokat, akik számára Te vagy az egyedüli remény, hiszen már minden reményüket elvesztették, hogy valaha meggyógyulnak, megvigasztalódnak, boldogok lesznek. Te légy Urunk, mindannyiunk reménysége, erőssége. A feltámadott és élő Jézusért kérünk, hallgass meg minket! **Ámen!***

PÜNKÖSDI ÜNNEPKÖR
2022–2023

Az igazság szabaddá tesz titeket

Dr. Bölcskei Gusztáv (Debrecen)

Lekció: ApCsel 2,1–13

Előíma: *Urunk! Köszönjük a hívó szót! A harang hangját, testvéreink buzdítását, a gyülekezet vonzását, de legfőképpen Szentlelked szavát, mert általa bennünk, szívünkben szólaltál meg. Általa Te magad hívsz bennünket.*

Áldunk azért, hogy magadhoz hívogatsz, mert jó nekünk itt lennünk. Köszönjük, hogy nálad könnyebbül a teher, mert bizony elfáradtunk e világ zaján. Lelki terheink nyomasztanak, és meg kell vallanunk Urunk: mindez azért van, mert nem bízunk eléggé Tebenned. Bocsáss meg nekünk!

De bízunk ígéretedben, miszerint erőt kapunk, és tanúid lehetünk a föld végső határáig. Szentlelked ajándékára várunk. Add, hogy most is a Te friss szavad, életünket megújító üzeneted járjon át bennünket. Kérünk, adj nekünk ígére figyelő szívet, és igéd által oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel. Isten élő Lelke jöjj, áldva szállj le ránk! Ámen.

Textus: ApCsel 2,14–21

Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvérek!

Azt gondolom, nem gyakran hangzik el Magyarországon prédikációban illusztrációként annak az írónak egy-egy mondata, akit én most szeretnék idézni, úgy hívják, hogy Esterházy Péter. Mégis azt gondolom, hogy nekem nagyon sokat segített az ő egyik mondata, hogy megértsem a pütkösi evangélium igazságát. Azt írja egy helyen: „*Kutya nehéz úgy hazudni, ha az ember nem ösmeri az igazságot.*” Igen, ha az ember nem ösmeri az igazságot, akkor nem tudja, hogy amit ő mond, az igaz vagy nem. Akkor beszélhet összevissza, és mindig bizonytalanságban marad, hogy vajon mikor mond igazat és mikor hazudik. De van ebben a mondatban szerintem még ennél sokkal több is. Mert az író mégiscsak kimondja ezekkel a szavakkal, hogy mi, e földön bukácsoló, nyomorult emberek még hazudni sem tudunk az igazság ismerete nélkül. Mert az minden zűrzavar, minden ostoba, összevissza beszéd ellenére ott van. Ott van az az igazság, amelyikről pütkösdkor derül ki, hogy ez az igazság az

egész világ számára. Mert pünkösöd az Isten csodálatos igazságnak az ünnepe.

Péter és a többiek előállnak, és – jól figyeljünk – nem öntudatuk van, nem egyszerűen gyáva, visszahúzódó emberekből bátor, mindennel dacoló hőssé válnak, nem ilyen öntudatuk van, hanem Krisztus-tudatuk. Mert végre-valahára, hogy így mondjam, a saját bőrükön tapasztalják meg, hogy itt van Isten köztünk. Azt tapasztalják meg, amit Péter egykor már elmondott, ott Cézarea Filippinél, amikor megkérdezte Jézus, hogy ti kinek tartotok engem, mit gondoltok rólam. Akkor kiállt Péter, és azt mondta, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. De szerintem nem volt tisztában vele, hogy mit mondott. Ez kiderül abból, hogy aztán utána, amikor ki kellene mellette állni, akkor letagadja, megtagadja, aztán amikor a feltámadott Úr szinte felkészíti a tanítványait pünkösdre az alatt a negyven nap alatt, amíg közöttük van a feltámadása után, azt olvassuk a legősbibb evangéliumban, Márk evangéliumában ez az utolsó mondat, félmondat: és az Úr együtt munkálkodott az övéivel.

Vagy amit az emmausi tanítványok megtapasztalnak, hogy mennek magukban összeroskadva, és egyszer csak hozzájuk, melléjük szegődik valaki, akiről aztán kiderül, hogy az Úr az. Vagy amikor ott vannak a Tibériás-tenger partján és halászni akarnak, és egyszer csak meglátják, hogy ott van valaki a parton, és megint csak Péter az, aki döntöborít mindent és rohan, hogy minél hamarabb ott legyen – és ott van, elkészítette nekik az ennivalót, mert ők semmit nem tudtak fogni. Együtt van velük.

Kiderül ez a csodálatos igazság, amit Isten mindig meghirdetett, csak az ember olyan nehezen akarja elhinni. Amit ezek a tanítványok a saját szemükkel láthattak, de mégsem tudta befogadni a szívük. Amit a feltámadás után úgy pillanatokra, egy-egy jelenetre átéltek, átéreztek, hogy itt van velünk, él, nem hagyott el – az most mindenki számára napnál világosabban kiderül. És kiáll Péter ezzel a Krisztus-tudattal, és meghirdeti mindenkinek, aki ott összegyűlt, aki zavarban van, aki nem érti, hogy hogy lehet ez, hogy mi, akik a szétszóratásban, a szétszakítottságban élünk, különböző nyelvekben, kultúrákban, szokásokkal, hagyományokkal, most együtt vagyunk és együtt értjük és halljuk az Isten nagyságos dolgait.

Ez a pünkösöd titka, ez a pünkösöd csodája. Péter ráébred a Krisztus igazságára. És ez az egyház születése, ezért születik ekkor az egyház. Mert ott van egyház, és ott marad, ahol emberek rádöbbennek, ráéreznek a Krisztus igazságára. Mégpedig boldog örömmel és hálaadással. Mert nem

úgy vagyunk az egyházban, mint az egyszeri ügyvéd, akihez beront az irodájába a kuncaftja, akit védett, és azt mondja, ügyvéd úr, győzött az igazság. Mire az ügyvéd azt mondja, nem baj, akkor fellebbezünk...

Győzött az igazság, és mi nem mondjuk azt, hogy mi fellebbezünk, hanem mi azt mondjuk, hogy áldott légy, Urunk! Mert győzött az igazság – ez azt jelenti, hogy Krisztus nem maradt a halál uralma alatt, hogy Ő velünk van és mi együtt lehetünk Vele. Győzött az igazság! Ez az az igazság, amelyet sem Péter, sem a többi apostolok, sem senki ebben az anyaszentegyházban soha nem birtokolhatott, és soha nem mondhatta, hogy itt van a kezemben az igazság.

Hogy mondja Jézus a tanítványoknak? *„Megismeritek az igazságot és az igazság szabaddá tesz titeket.”* Felszabadít benneteket. Ez történik, ez a pünkösdi megmozdító hatalma és ereje, felszabadít valamire. Szabaddá válunk kényszerektől, az őshazugságtól, szabaddá válunk a bűn minden nyomorúságától. Nem mi birtokoljuk, de azért soha ne higgyük el és soha ne egyezzünk bele abba, hogy nincs is igazság. Ez a Pilátus-féle szkeptikus, lemondó, kiábrándult kérdés: *„Mi az igazság?”* Hát nem azt éljük-e, nem azt látjuk-e, hogy a mi korunk is azt akarja sugallni, hogy nincs is igazán igazság, legyen mindenkinek igaza, hagyjuk egymást békén. Krisztus nem ilyen. *„Én vagyok az igazság.”* Ő nem mond le erről.

És azok, akik ennek a boldog örömét átélik, akik megtapasztalják az Ő felszabadító hatalmát, azoknak tudniuk kell: nem a mi birtokunkban van az igazság, de *van* igazság. És ezt az igazságot meg kell hirdetni. Ez az igazság az, amit sejtettek, tudtak a próféták. Ezért mondja azt Péter apostol: Ne beszéljetez itt összevissza! Nem értitek, mi történik? Hát ez az, amit a próféta által Isten megüzent: *„kitöltők Lelkemből minden halandóra, és prófétáknak fiaitok és leányaitok, véneitek pedig álmokat álmodnak; még szolgálaimra és szolgálóleányaimra is kitöltők azokban a napokban Lelkemből, és ők is prófétáknak.”*

Valaki úgy fogalmazta egyszer ezt a képet, hogy tulajdonképpen olyan ez a pünkösdi prédikációban, mint egy négylevelű lóhere, amiről azt tartjuk, hogy szerencsét hoz. Hiszen itt vannak az ifjak és a vének, a fiak és leányok, akiknek külön-külön mind megvan a maguk világa, a maguk gondolkodása, érdeke, öröme és bánata, sokszor lélektelensége és lelketlensége, és megtörténik ez a csoda, hogy ezekből a sokszor lélektelen ifjából és idősekből, fiakból és leányokból a Lélek összeállít valamit. És ez a titok, ez a csoda ez az anyaszentegyház. És ezért igaz az,

hogy a pokol kapui sem vehetnek rajta diadalmat. Ezért a mi boldog, hálaadó örömnünnpünk, pünkösdi szent ünnepe.

Amikor eljött a pünkösdi napja, a tanítványok együtt voltak, és valami szélzúgáshoz hasonló töltötte be a házat, ahol ültek. Milyen hatalmas erőket, tudást, pénzt fektetnek ma bele a mi világunkban, hogy a szél energiáját az ember a saját javára tudja fordítani. Micsoda energia ez! Az Isten Lélek-szelének az energiája, amely elindult és árad, és nem lehet megállítani. Ez a Krisztus követőinek a közössége. Ez az anyaszentegyház, amelynek olyan sokat beszélünk manapság is a jövődjéről, hogy milyen lesz. Biztos vagyok benne, hogy azok, akik a mostani, a látható gyülekezeteiben, intézményeiben, egész közösségében nem látják és nem érzik Isten Lelkének ezt a csodálatos energiáját, azok nem fognak jövőt álmodni.

Mert aki nem szereti ezt a láthatót, amelyiknek sok baja, sok nyomorúsága van, sok hiányossága, az hiába álmodik egy olyan jövőről, amelyikben minden szép lesz, minden más lesz. A Lélek ide fúj bele, itt fúj bennünket össze, és ültet egymás mellé és állít egymás mellé, hogy látást adjon, hogy jövőt mutasson és együtt tartson.

De hát ha mindent a Lélek munkál és mindent a Lélek energiái árasztanak szét bennünk és köztünk, akkor mi mit csináljunk? Azt mondja Jézus Nikodémusnak: a szél fúj, zúgását hallod, de nem tudod, hogy honnan jön és hová megy. Azok, akik az anyaszentegyházban vannak, hiszik és vallják, hogy fúj a szél, a Lélek szele, és meg akar bennünket mozdtítani. De hogy mozgásba jöjjön az a hajó, és ne süvítsen el mellettünk és közöttünk ez a szél, fel kell húzni a vitorlát, mert ha a vitorla nincs rendben, akkor hiába fúj a szél. Akkor hiába... Akkor egy tapodtat nem megy előre. Igen, Isten kész arra, hogy átfújja, áttisztítsa az életünket.

Merjük hát a vitorlát felhúzni, hogy vigyen bennünket, közelebb egymáshoz, közelebb a felé a cél felé, amelyet Ő rendelt és rendezett felőlünk és velünk. És akkor újra és újra átélhetjük a pünkösdi csodáját. Azt szoktuk mondani, a pünkösdi mozgó ünnep, de nem önmagában mozog, hanem mindig együtt húsvétal. Ez az együttmozgás az, amely megeleveníti, megáldja és megszenteli a mi életünket, amely megadja életünk tartását, örömét, és amely az Ő népét Krisztus-tudatúvá, Krisztust bátran megvallóvá, hirdetővé teszi mindenütt és mindenkor.

Kérjük Isten áldott Lelkét, kérjük az Ő velünk együtt mozogni és mozgatni akaró hatalmát, hogy tudjuk, abban a világban, amelyben még

hazudni is nagyon nehéz az igazság ösmerete nélkül, legyünk mi ennek a boldog, örömteli, felszabadító igazságnak az ismerői, a megvallói, a megélői. Így legyen áldott, megszentelt, örömteli a mi pünkösdi ünnepünk. **Ámen.**

Utóima: *Köszönjük Istenünk, hogy oly sok mindent tettél értünk és Szentlelked által megmutatod nekünk, ki is vagy Te. Hálát adunk jószágodért és szeretetedért, amellyel megváltottál bennünket.*

Köszönjük, hogy Krisztusban felismerhettük, hogy ki az út, az igazság és az élet. A Te igazságod az, ami igazán helyretesz, utat mutat, vezet és felszabadít. Felszabadít arra, hogy bűnnek lássuk a bűnt, akarjunk tőle elszakadni és a Te igazságodban szabadnak lenni a szeretetre, könyörületességre, hálaadásra.

Köszönjük Neked azt a közösséget, amit egyháznak hívunk, mert jó nekünk a Te fűséged alatt, testvéri közösségben élni. Kérünk mozdíts meg bennünket, a Te Lelked által.

Így könyörgünk irgalmas Istenünk, légy a nehéz sorban levőkkel, a terheket hordozókkal, a betegekkel és a gyászolókkal, és légy őrizője a Te anyaszentegyházadnak és az egész teremtetett világnak.

*Fiad nevében kérünk, hallgasd meg könyörgésünk. **Ámen.***

Kijózanító, vigasztaló és bátorító üzenet

Pünkösöd I. nap délután

Dr. Kis Klára (DRHE)

Előíma: *Édes Atyánk, most újra, mint mindig, Téged magadat szeretnénk kérni Tőled. Hogy „jelentsd magad nekünk! Benne van javaidnak összessége is. Bocsásd meg, hogy többnyire javaid elkérésére korlátozódnak kéréseink. Most hálát adunk neked ünnepszerező szeretettedért!*

Jézus Krisztus magasztalunk azért, mert Te megmutattad, milyen az, amikor Isten Lelkének templomává válik az emberi test, s amikor istentiszteletté válik az emberi élet. Köszönjük, hogy nem csak megmutattad, de lehetővé is tetted, hogy olyan szoros közösségbe kerüljünk az Atyával, hogy közvetlenül Isten Lelkétől vezetett emberek legyünk.

*Szentlélek, Te szelíden Bátorító! Sóvárgunk megelevenítő, megörvendezettő jelenléted után. Ajándékozz meg bennünket ezzel ezen az istentiszteleten is! **Ámen.***

Textus: „Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.” (Róma 8,14)

Kedves Testvérek!

A ma délutáni Ige rövid ugyan, de annál tartalmasabb. Üzenetei közül hármat szeretnél most előszámlálni.

Az első üzenet kijózanító.

A fenti ígérés szerint ugyanis nem mindenki Isten gyermeke. Csak azok, akiket Isten Lelke vezérel. Mindenki Isten teremtménye, de nem mindenki Isten gyermeke. Az Isten gyermeke státuszhoz hozzátartozik a „vezéreltség”. Isten mindenkit, bárkit tud irányítani. Olyan embereket is, akik kétségbe vonják az Ő létezését. Olyanokat is, akiknek eszük ágában sincs engedelmeskedni neki. Isten mégis úgy irányítja őket, hogy tudatlanul is az Ő terveit valósítják meg. Azt hiszik, saját elhatározásból cselekszenek és nincsenek tudatában, hogy isteni befolyásoltság alatt vannak. Így irányította Isten az egyiptomi fáraót, akinek keményszívűsége is Isten koncepcióját támogatta.

Vagy Nabukadneccárt, Babilónia uralkodóját, akinek Isten népe megítélésében szánt fontos szerepet. Ők nem ismerték az Urat, ettől függetlenül neki szolgáltak. Eszközei voltak, noha nem volta Isten gyermekei. Egészen másként van ez az övéivel. Őket nem irányítja, hanem pásztorként vezeti. Isten gyermeke ismeri azt, akinek enged. Be van avatva Isten terveibe, belsőleg is azonosul azzal, önként és tudatosan vállalja a vezettetést. Sőt, kéri a vezetést, ahogy Dávid király tette: *„Taníts engem a Te akaratodat teljesítenem, mert te vagy Istenem. A Te jó lelked vezéreljen engem az egyenes földön.”* (Zsolt 143,10) Isten gyermeke igényli a vezetést, tudja, hogy szüksége van rá, és nagy örömet, biztonságot jelent számára Isten akaratának felismerése, cselekvése.

A második üzenet vigasztaló.

Isten örömmel vállalja vezetésünket, ha arra igényt tartunk és kérjük tőle. Aki volt már elveszve, vagy eltévedve egy idegen országban, városban, vagy egy hosszú túrán, az tudja, mit jelent a vezetés. Mit jelent a feltöltött telefon, ha térrő is van. Mit jelent egy helyi lakos, vagy egy idegenvezető, aki megmondja, hol a csodában vagyunk. Mit jelent egy jó térkép, egy látható turistajelzés egy fán, mit jelent a GPS. A minket körülvevő egyre bonyolultabb világban, mit jelent egy jó szakember, aki mestere a szakterületének és el tud igazítani minket. Mit jelent a hiteles információ, aminek mentén tervezni lehet. Mit jelent egy pontos információ a pletykák, csúsztatások, összeesküvés elméletek, híresztelések, hazug reklámszövegek világában. Mit jelent egy józan és bölcs barát, aki egy mondatával kiutat mutat, amikor összezavarodunk. Mit jelent egy higgadt tanács, amikor kétségbeesünk és kapkodni kezdünk. Ma hatalmas pénzeket fizetnek vállalatok, pénzintézetek olyan tanácsadóknak, elemzőknek, akik legalább egy lépéssel előbbre vannak náluk, s feltételezik róluk, hogy tudják, merre van az előre ebben a káoszban. Ige-igen sokat ér a vezetés.

Nos, Isten örömmel vállalja és ígéri meg az övéinek, hogy vezeti őket. *„Bölcsész teszek és megtanítlak téged az útra, amelyen jársz, és szemeimmel tanácsollak téged.”* (Zsolt 32,8) Óriási lehetőség ez a hívó ember számára. Nem kényszer, hanem kiváltság. Ki lehetne megbízhatóbb vezetőnk, mint maga Isten. Ő érdekek nélkül szeret, tehát bizonyosan a javunkat akarja. Mindenről pontos információja van,

mindenben a teljes képet látja annak rejtett összefüggéseivel együtt. Honnan vehetnénk biztosabb eligazítást, mint tőle.

Ehhez persze alázattal be kell látnom, hogy rászorulok az Ő vezetésére. Be kell látnom, hogy több a világ, mint amit én ismerek belőle, hogy mindenkinek, így nekem is vannak holttereim, amiket nem láthatok. Hogy magamat sem ismerem igazán, hát még a másik embert. Értékelésemet, érzékelésemet torzíthatják jó és rossz tapasztalataim, neveltetésem, a körülmények alakulása, mások véleménye. Olyan sok információra lenne szükségem, és ha megkaphánám sem biztos, hogy a legjobb döntést hoznám meg. Arról nem is beszélve, hogy a láthatókon túl létezik egy láthatatlan világ is (ez a Biblia világképe), amiben nem lehet jártasságot szerezni emberi érzékeléssel, ésszel vagy akarattal. De ettől ez még valóság., illetve a valóságnak egy olyan tartománya, amit nem hagyhatok figyelmen kívül.

A repülés történetében nem egyszer megtörtént, hogy a pilóta a „látva repülés” műfajával próbálkozott. Így például az a kapitány, akik a tokiói repülőtérről úgy startolt, hogy a navigáció helyett saját érzékeire hagyatkozva akarta közelebb vinni a gépet a Fuji hegyhez, hogy látványosabbá tegye a felszállást az utasok számára. A hegyet látta ugyan, de a bukószelet, ami a mélybe rántotta végül a gépet, azt nem. Egy erő, ami láthatatlan volt ugyan, de ettől függetlenül jelen volt és hatott. Kihagyni a láthatatlant a tervezésből nem túl bölcs dolog és igen veszélyes is. Hasonló volt a Costa Concordia esete is. A partszakasz, amit a luxushajó kapitánya szeretett volna megmutatni az utasoknak, bizonyára fenséges látvány volt. De a mélyben levő zátonynak, ami 70 méteres rést szakított a hajó falán, a kapitány nem volt tudatában. Újratervezésre pedig már nem volt lehetősége.

Nos, Isten Országát, annak a törvényszerűségeit sem szabad kiflejteni a tervezésből. Vagyis nem könnyű eligazodni az élet dolgaiban, és az örök élet dolgaiban... Igencsak rászorulunk Isten vezetésére... De hogy érthetjük meg Isten vezetését?

Erről szól a harmadik üzenet, ami bátorító.

Először is tisztáznunk kell, és pünkösdkor különösen is aktuális ez a kérdés, ki képes megérteni, felfogni Isten vezetését? Az I Korinthusi levél (2,11) így ad választ erre a kérdésre: „Mert kicsoda tudja az emberek közül az emberek dolgait, hacsak nem az embernek lelke, amely őbenne

van? Ugyanígy Isten dolgait sem ismeri senki, csak az Istennek lelke. Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való lelket, hogy megértsük mindazt, amit Isten ajándékoz nekünk.” És a folytatásban ír Pál apostol arról, hogy „érzéki (pszichikus) ember”, a még újjá nem született ember nem foghatja fel Isten dolgait. Badarságnak tartja azt, értetlenül hallgatja, teljesen idegen tőle. Nem képes megérteni Isten gondolatait és nem képes egyetérteni Istennel. Következésképpen nem is hallgat Isten vezetésére. Akiben nincs Isten lelke, az képtelen ráhangolódni Isten adására, akarata tiltakozik Isten akarata ellen. Ám akik befogadták Jézus Krisztust, akiket elpecsételt a fiúság Lelkével, azoknál elkezdődhet a vezetés.

Isten elsősorban Igéjével vezet. Nem feltétlenül úgy, hogy egy-egy szituációra vonatkozólag kiutal nekünk egy bibliai idézetet. Sokkal inkább úgy, hogy ha rendszeresen olvassuk a Szentírást, megismerjük Isten gondolkodását úgy általában az élet dolgairól. Olyan ez, mint amikor sok időt töltünk valakivel és pontosan tudjuk, miről mit gondol, mit mondana különböző helyzetekben. Ha például szeretjük, értjük szüleinket, a velük töltött életszakasz alatt átítatódunk viselkedésükkel, mondatikkal. Ha már nincsenek velünk. akkor is „meg-megszólnak” bennünk. Az Isten beszédével való foglalkozás is így tanít meg igeszerűen, Isten szerint gondolkozni. És a megszentelt, Ő általa formált gondolkodásom egy-egy adott döntéshelyzetben jó tanácsot adhat.

Vezethet Isten a *keresztyén közösség által* is. A keresztyénység nem magányos műfej. Úgy van „*kitalálva*”, hogy meg kell tapasztalnunk egymásra utaltságunkat. Nincs minden nálam, amire szükségem van; Isten úgy osztja el köztünk az Ő javait, hogy egymással is meg kell osztani. A hívő emberek tanácsait minden esetben érdemes meghallgatni, amikor döntéshelyzetben vagyunk, még akkor is, ha a döntés felelősségét nem vehetik le rólunk.

Van úgy, hogy *a körülmények alakulása* által rajzolódik ki az út; ezek kényszerítenek, vagy terelnek bennünket. És van, hogy *nem hívő emberek* szavai válnak üzenetté számunkra. Amikor Dávid bujdosása közben nagyon megfáradt már, és az ellenség táborát is alkalmas helynek találta arra, hogy időt nyerjen, pihenjen és rendezze a sorait, akkor pogány, filiszteus katonák igazították helyre. Ők emlékeztették rá, hogy Izráel Istenének harcait szokta harcolni, nem közéjük tartozik, nem bíznak meg benne. Dávid számára bizonyára kellemetlen lehetett ez a

helyreigazítás, de világos vezetést kapott. Vissza kell térnie az övéi közé. Egyfajta indirekt megerősítést arról, hogy kicsoda ő és hová tartozik.

És van, hogy *nem jut el a tudatosság szintjéig*, hogy vezetve vagyunk. Talán csak elbizonytalanodunk valamiben, vagy kellemetlen érzésünk támad valaki közelében, vagy kíváncsiság hív, ellenállhatatlan vágy sodor egy bizonyos irányba. Sok-sok módon történhet a vezetés és gyakran csak utólag látjuk meg, hogy vezetve voltunk és Isten mindig jól vezetett.

A lényeg, hogy őrizzük a szívünket, hogy érzékeny maradjon a Szentlélek szelíd érintéseire. Ne aggódjunk azon, hogy esetleg nem fogjuk idejében érzékelni, vagy félreértjük Isten vezetését. Bízunk Őbenne. Az Ő angyalai, eszközei professzionális csapatként dolgoznak azon, hogy megértsük, mit kíván tőlünk, hogy megismerjük, mi „*az Ő jó, kedves és tökéletes akarata.*” (Róm 12,2). Adja meg Isten azt a belső környezetet, leginkább belső csendet, amiben vezethetővé válunk és engedje meg tapasztalnunk a vezetett élet biztonságát, az engedelmesség örömeit. És adja hinnünk minden körülmények között, hogy Isten akarata sorsunkra nézve a lehető legjobb akarat és annak követése a legjobb döntés, amit meghozhatunk. **Ámen**

Utóima:

*Urunk, köszönjük Neked, amikor tapasztalhattuk szavad igazát. Tényleg jobb nekünk, hogy elmentél abba a láthatatlan mennyei valóságba és elküldted Szentlelkedet, aki „nálunk lakik és bennünk marad”. Ajándékozz meg Lelkeddal újra és újra, hogy helyes úton járassunk és mások számára is útjelzővé válhassunk. Bocsásd meg minden fölösleges lőtás-futásunkat, amiben elfáradtunk, ahelyett, hogy csendben vártunk volna Rád, Tőled kértünk volna tanácsot és bátorságot vettünk volna azt tenni, amivel Te bíztál meg bennünket. Bocsásd meg, ha azért vesztegelünk valahol a hit útján, mert egyszer vezetni akartál és mi nem indultunk, nem indulunk az óta sem. Az engedelmesség Lelkével támogass meg ma minket. **Ámen.***

Az élő Krisztus tanúi
Molnár Szabolcs (Debrecen-Nagytemplom)

Lekció: ApCsel 2,1–13

Imádság: Örökkévaló Istenünk! Szeretnénk megállni előtted. Szeretnénk megállni, de remeg a lábunk és a lelkünk. Kérünk Téged, mennyei Atyánk, tisztogasd meg, mosd meg, gyógyítsd meg szívünket.

Azért imádkozunk most, hogy vezérelj bennünket igaz igéddel. Taníts bennünket a szeretetre és az egymás iránti elfogadásra. Vezess bennünket igéd szavával a keskeny ösvényen a szoros kapu felé, hogy azon keresztül feltáruljon előttünk szereteted és kegyelmed nagysága, és mi ma boldogan követünk Téged!

*Jézus Krisztusért hallgass meg minket! **Ámen.***

Textus: ApCsel 2,29–32

Kedves Testvéreim!

Pontosan huszonegy évvel ezelőtt, 2002-ben nyílt meg az akkor frissen átadott Millenárison az a nagysikerű kiállítás, amelynek ez volt a címe: Álmodók álmodói – Világraszóló magyarok. Talán hallottatok róla. Szinte adódik a gondolat, amely rezonál Péter szavaira, amikor ezt mondja: „*ifjaitok látomásokat látnak, véneitek pedig álmokat álmodnak*”, hogy ők az Álmodók álmodói – világraszóló keresztyének. Bizony ők olyannyira világraszólóak voltak, hogy néhány évtized alatt sok kis keresztyén gyülekezet jött létre a Földközi tenger körül.

Hogyan történhetett, hogy egy ellenséges világban, üldöztetések és mindenféle fizikai nehézségek ellenére ez a kicsiny hit, amely Jeruzsálemből indult, meghódította az egész világot? Ennek egyetlen magyarázata van, erre tanít a pünkösdi örömhír: mindez a Szentlélek munkája.

Hogyan lehetséges hát az, hogy ma, két évezreddel ezután egy lehetőségeiben egyre bővülő egyház lélekszámában egyre csak fogy? Hiszen a Szentlélek ma is velünk van, ma is kész vezetni bennünket. Miben van hát a hiányosságunk, mi az oka ennek a helyzetnek?

Kedves Testvéreim, az élő Krisztus hűséges tanúivá kell lennünk! Amikor a Szentírás tanúknak nevez meg egy csoportot, mégpedig a

feltámadás tanúinak, akkor be kell látnunk, hogy a lehető legnagyobb feladatról beszél: tanúskodni az értünk meghalt és feltámadt Krisztusról.

Kedves Testvéreim, tanúnak, pontosabban igaz tanúnak lenni nem egyszerű dolog. Nem mondhatunk mást a Krisztusról, mint amit az Írás mond és amiről a Szentlélek bizonyosságot tesz, de ebben az esetben még nehezebb a dolgunk, mert nem csak a beszédünkkel, hanem a cselekedeteinkkel, sőt az egész életvitelünkkel is tanúskodunk róla. Nem beszélhetünk, nem cselekedhetünk és nem élhetünk másként Jézus Krisztus tanúiként, mint ahogyan az Írás is tanúskodik.

Tehát nem egyszerű feladat a feltámadott Krisztus tanúinak lennünk, de egyáltalán nem lehetetlen. Erre a küldetésre, erre a misszióra készített fel bennünket Jézus, amikor mennybemenetele után tíz nappal, az első pünkösd alkalmával elküldte a Szentlelkét, aki betöltötte az akkori, és az azóta élt tanítványok életét.

Az első fejezetben arról olvashatunk, hogy Jézus mennybemenetele után tanítványai naponta összejöttek egy jeruzsálemi lakásban és imádkoztak. Noha ebben kitartóak voltak, mégis az egész magatartásukat egyfajta erőtlenség jellemezte.

Időzzünk el egy pillanatra ennél a fogalomnál, hogy erőtlenség. A Szentlélek nélkül mindannyiunkat ez az erőtlenség jellemez. Nem egyszerűen szükségünk van rá, hanem nélküle teljesen elveszettek lennénk. Az az erő, amelyet ő ad, nem az izmainkban jelenik meg, hanem az egész élettevékenységünkben. Más szintre emel minket, más perspektívákat nyit meg előttünk. Ezt jelenti az, hogy erőt kapunk, amikor kitöltetik a Szentlélek.

Tehát egyfajta erőtlenség, de úgy is mondhatnánk, hogy Szentlélek-nélküliség jellemezte a tanítványokat, akiknek egyelőre még sejtelmük sem volt arról, hogy mitévők legyenek, hogyan induljanak tovább ebből a helyzetből. Annál meglepőbb volt, hogy egyik óráról a másikra előállt Péter és azt javasolta: ne bújjanak össze félve, hanem menjenek ki az utcára, ahol nagy ünnep lévén akkor igen sokan tartózkodtak, és mindjárt programot is adott a társainak: beszéljenek az embereknek Jézusról, Jézus kereszthalálának és feltámadásának a jelentőségéről. Mindarról, amit ők, mint szemtanúk átéltek, és ezáltal hívjanak Jézushoz másokat is.

Kedves Testvéreim, ami szembetűnő lehet a most felolvasott részből – de ha valaki végig olvassa a 2. fejezetet, még inkább –, hogy többféle területen jutottak az akkori hívők egysegre. A Szentlélek ugyanis

egységet teremtett közöttük, így alakult ki az egyház, így alakult ki az első gyülekezet, így indult meg a keresztyén misszió, tulajdonképpen minden, ami a keresztyén jelenlétéhez tartozik. Isten Szentlelke úgy hatott rájuk, úgy hatott bennünk, mint egy titokzatos kötelék, egybefogta azokat, akik Jézus Krisztusban hittek, akik összetartoztak.

A Szentlélek kitöltésének eseménye minden elképzelést felülmúlt. Az ígéret beteljesedett, mint ahogy Jézus mindig minden ígéretét beteljesíti. Soha, senkinek sem hazudott. Amit a Szentírás róla tanít, amit Istenről mond, amit a bűn-kérdésről, az igazságról, az üdvösségről, az ítéletről tanít, az is ugyanígy beteljesedett és beteljesedik majd ezután is. Elküldte a Vigasztalót, hallották és látták, akik ott voltak, amikor mindez történt. Jézus tanítványaira leszállt a Szentlélek. Így lettek ők az újszövetségi első gyülekezet. A Szentlélek eljövetelével tehát megvalósult a hívők egysége.

Testvéreim, az embernek az a legnagyobb baja, hogy úgy születünk meg, hogy nem az Istennel élünk egységben. Nincs közösségünk a mindenható Istennel. Istentől elszakadva születünk meg, és ha ez az állapot állandósul, a halálunk napjáig tart, akkor Isten nélkül fogunk meghalni. És mivel nincs az ember élete Istennel egységben, ez minden bajunknak forrása. Aki viszont egységbe kerül Istennel, aki elfogadja Jézus Krisztust, aki hitre jut Krisztusban, és ennek jeleként megkeresztelkedik, az úgy lesz egységben Istennel, hogy látja, hogy milyen volt az élete. Kezd együtt látni az Istennel. Egységben lesz az Istennel az élet kicsi és nagy kérdéseiben egyaránt. Isten Szentlelke kezdi betölteni egyre inkább, benne lakozik, és belülről kifelé kezdi átformálni. Átformálja a gondolatait, szíve állapotát, a látását.

Kedves Testvéreim, amikor Péter előállt tanítvány társaival, olyan erővel prédikált, ahogyan korábban csak Jézust hallották. Ez volt az első igazi keresztyén igehirdetés. Másnap pedig Péter és János olyan erővel gyógyítottak meg egy gyógyíthatatlan beteget, ahogyan korábban csak Jézustól látták. Amikor azok, akik ott voltak és hívők lettek, hazamentek és minderről beszámoltak, olyan erővel hangzott az ő egyszerű bizonyosságtételük, hogy otthon is sokan hívőkké lettek, és néhány év alatt a Földközi tenger egész medencéje tele lett kicsi keresztyén közösségekkel. Valami különös erő kezdett áradni pünkösdkor. És amikor emiatt később a tanítványokat börtönbe zárták, ezt is különös erővel viselték.

Mi történt voltaképpen? Ők is ekkor értették meg, hogy most teljesedett be Jézus ígérete. Ő megmondta világosan, hogy eljön egy nap, amikor „erőt kaptok és tanúim lesztek”. A mennybemenetele előtt azt mondta: maradjatok Jeruzsálemben, amíg mennyei erőt kaptok. Ezt nem értették, mit jelent, és nem tudták, meddig kell erre várni, de komolyan vették. Engedelmesen ott maradtak, és pünkösd napján átérték: most teljesedett be ez az ígéret. Ez az az erő, ami nem belőlük fakad, de rajtuk keresztül munkálkodik általa Krisztus.

Mert Jézus ugyan felment a mennybe és látható módon testben már nincs velük, de ezek szerint lelkileg, Szentlelke által mégiscsak itt van. Sőt, most már nemcsak velük, hanem bennük. Ez furcsán hangzik az ember materialista gondolkozásra beállított agya számára, de ezt éltek át. Belülről ad nekik olyan gondolatokat, amelyek nem rájuk jellemzőek, hanem Jézusra. Belülről kapnak olyan indítást, aminek a következtében egyértelmű, mit tegyenek. És belülről jutnak eszükbe olyan gondolatok, jutnak olyan döntésekre, amelyeken keresztül Jézus irányítja őket. A lelkileg jelen levő Jézus, Jézus Lelke, a Szentlélek. Így, a Szentlélek által váltak ők a feltámadott és élő Krisztus tanúivá, és minden keresztyén embert a Szentlélek formál olyanná, hogy alkalmatlansága ellenére is alkalmas legyen a tanúságtételre.

Pál apostol a férfiakat szólította meg, de az akkori körülmények ne tévesszenek meg bennünket, akik a mai körülmények között követjük Jézust. Ma csaknem kétszer annyi nőtestvérünk van jelen az istentiszteleteken, mint a férfiak. Az üzenet férfiaknak és nőknek, időseknek és fiataloknak egyaránt szól: Dávid király próféta látása a neki adott isteni ígéret alapján arra a Krisztusra vonatkozott, akinek a feltámadásáról együtt tanúskodunk. Tesszük pedig ezt a Szentlélek erejével, hiszen nélküle nem is tehetnénk.

De hogyan tegyünk? Hogyan legyünk tanúi a feltámadt Krisztusnak? Hadd mondjak el erről egy kedves történetet:

Egy kisfiú leült az asztalhoz a színes krétáival és egy nagy üres lappal, és elkezdett rajzolni.

Az édesapja észrevette, milyen elmélyülten dolgozik. Megállt mellett, és megkérdezte: „Mit csinálsz, kisfiam?”

„Lerajzolom Istent” – mondat a kisfiú.

„De kicsim, Istent nem tudod lerajzolni” – felelt az apa. „Senki sem tudja, hogy néz ki Isten”.

A kisfiú egy percre elgondolkodott, aztán így szólt:

„Hát – majd megtudják, ha elkészülök!”

A legtöbben egyetérténenek a történetbeli apával, hiszen valóban senki sem tudja, hogy néz ki Isten. De talán ez az egyik oka annak, hogy Isten megalkotott minket, és elhívott az Ő szolgálatára. A „saját képmására” teremtett minket, hogy – bizonyos értelemben – megmutassuk a világnak, hogy néz ki Isten. Mert ahogy egyre inkább átfarmálódunk Fiának, Jézus Krisztusnak a képére, az emberek láthatják bennünk visszatükröződni mennyei Atyánkat.

Mindannyian képesek vagyunk arra, hogy ilyen módon Istenről tanúskodjunk a világ előtt, éspedig a magunk módján. Nem kell azon törnöd a fejedet, Kedves Testvérem, vajon a te képed Istenről olyan-e, mint a többieké. Egyedülálló módon szolgálj Istent azokkal a lelki ajándékokkal, amelyeket Ő neked adott, és miközben ezt teszed, az emberek mindig egy kicsit többet fognak tudni arról, milyen is az Isten. Meglátják Őt a te szolgálatodban! **Ámen!**

Imádság: *Rendkívüliek a Te terveid, örökkévaló Istenünk, és igaz minden ígéreted! Köszönjük, hogy a Szentlélekkel ajándékoztad meg az egyházat, Aki egységet teremt a hívők között. Ezért az egységért könyörgünk, hogy legyen ez lelki és látható egység egyszerre.*

Köszönjük, hogy minden külső teher és próbatétel közepette megőrizted gyülekezetünket, és megtartottad szolgálattelvéit a szolgálatban.

Hisszük, hogy a Te szereteted hatalmasabb minden betegségnél, és erősebb minden fegyvernél. Kérünk Téged, hogy Te légy pajzsunk a világot tizedelő betegségek ellen, és Te némítsd el a fegyverek szavát. Adj békességet, Urunk, nekünk a mi időnkben!

*Bocsáss meg nekünk minden álnokságunkért, amikor szólhattunk volna, de nem szóltunk, amikor cselekedhattunk volna, de nem cselekedtünk, amikor hinnünk kellett volna, de hitetlenek maradtunk. Bocsásd meg törekenységünket és esendőségünket, és formálj bennünket Szentlelked vezetésével igaz keresztyénekké, emberebb emberekké, Krisztusibb emberekké. Az Ő érdeméért könyörgünk, hallgass meg bennünket. **Ámen.***

Kert a pusztában

Szabó Pál (Debrecen-Nagyverdő)

Lekció: ApCsel 2,1-13

Előíma: *Dicsőség neked, mennynek és földnek Ura! Magasztalunk Téged, életnek Ura! Hálásak vagyunk, hogy közösségben lehetünk veled. Nagy öröm számunkra, hogy népedként lehetünk együtt itt és szerte a nagyvilágban. Már közeledik a nap, amikor a mi Urunk, Krisztus visszatér, reménység ez, ami erőt adott az elmúlt héten is.*

Meg kell vallanunk: Méltatlanok vagyunk Rád Urunk. Nem élünk azzal az erővel, ami felhatalmazol. A teremtet világot és a te gondviselésed pazaroljuk napról, napra. Kárnak és szemétnak ítéljük, amit élénk adsz. Nem becsüljük meg az ételt, italt. Sőt szeméthegeink beborítják a világot, látványosak. Érezzük, ahogy mérgezik és megbénítják a világunkat. De nagyobb baj ennél, hogy szívünk állapotát nem látjuk. Nem látjuk, hogy a bűn mennyire mérgezi és megbénítja az életünket. Titkos erőként ránt vissza, messze tőled. És a legszomorúbb, hogy mi örömmel engedünk a bűn hívásának. Újíts meg minket, könyörgünk! Bocsáss meg, mert vétkeztünk, és vétünk ellened szólt egyedül. Te tudsz egyedül segíteni rajtunk. Cselekedj, hogy meglássák dicsőségedet!

Kérünk, hogy Szentlelked emeljen most minket, a Szentháromság belső közösségébe. Töltsön el minket, hogy áldásod eszközei lehessünk.
Ámen

Textus: Ézsaiás 32,15-18

Kedves Gyülekezet!

Az elmúlt hetekben mi volt az, ami mozgatta az életünket, a napjainkat? Sokféle választ tudnánk adni. Mi volt az, ami az elmúlt néhány évben az egész társadalmat meghatározta? Először a vírus, utána a háború. Ezek adták meg most az életünknek a kereteit. Ezek és következményeik behatárolták lehetőségeinket. Viszont lehetett előttünk egy kép, aminek a megvalósításán sokan dolgoztak. Valószínűleg sokak szeme előtt kezdetben az lebegett, hogy minden legyen úgy, mint régen. Lehetek előttünk egy képek, amiket el akartunk kerülni. Ezek általában negatív képek. Most azt szeretném kérni, hogy ne az

elkerülendő rosszra fókuszáljunk. Hanem arra, hogy ideális esetben milyen lenne a világunk. Ne arra gondoljunk, hogy mit akarunk elkerülni, bár ez is erőt ad sokszor a cselekvésre. Hanem arra gondoljunk, hogy mi az, amit el akarunk érni. A távlati cél sokat ad nekünk, erőt ad, hogy cselekedjünk.

Hadd fogalmazzak most úgy, hogy az a kép, amit magunk elé felvázolunk, egy idilli állapot. Ez a kép a mi reménységünk, ettől várjuk a boldogságunkat. Ezért küzdünk, hajtunk, mert ha ezt elérjük, akkor elégedettek leszünk, örömről és békességünk lesz.

Látunk magunk előtt egy képet, és azt akarjuk megvalósítani. Vagy azért, mert már egyszer megtapasztaltuk, hogy mennyire jó elérni és mennyire jó ott lenni és ezt újra és újra át akarjuk élni. Vagy pedig azért, mert még nem értük el soha a célt. De, van egy ígéretünk, és ezért akarjuk elérni.

Amikor az országot nagy veszteség érte, akkor a hatalmas apátia mellett, ami ott volt az embereknek, mindenki azon kezdett el dolgozni, hogy építsük újra az országot. Legyünk erősek, és legyen újra minden olyan, mint volt, vagy jobb. Honnan volt akkor ereje ehhez az embereknek? Itt nem csak a materiális erőre gondolhatunk, hanem a lelki állapotra is. Honnan volt a lakosságban ekkora lelki erő? Mert volt előttük egy kép, ami egyszer már volt, azt újra meg akarták valósítani. Egy kép lebegett a szemük előtt. Ez hajtotta őket.

A felolvasott bibliai szakaszban van egy nagyon szép kép. A pusztá kerteté válik. A kert erdővé.

Amikor ezek a szavak először elhangzanak, akkor az egy olyan vidéken hallották, ahol sokkal melegebb van, mint nálunk. Elég ritkán esik az eső. Nagyon sokszor éhínség volt, patakok elapadtak. Havat nagyon ritkán láttak. Kertet építeni és fenntartani sokszor királyi váltság volt, mert annyi vagyont felemésztett a fenntartása és kialakítása. Kertet csak folyóvíz közelében lehetett építeni. Pusztába nem. Ma sem olcsó dolog egy szép kertet fenntartani. Sok munkával jár, és sok pénzt felemészt. A pusztá közepében senkinek nem jutna eszébe kertet építeni. A Hortobágy közepén mi építenénk-e kertet? Valószínűleg inkább jobb feltételeket keresnénk.

A boldog jövő képe: a kert. Mert ott élet van, mert ott gyümölcs van. Ott és akkor sokat mondott ez a kép. De nekünk is sokat mond a kert képe. Nem véletlen, hogy Csokonai Vitéz Mihály A reményhez című versében is előjön a kert képe. Amíg volt remény, addig,

mint egy szép tavaszi kert volt az élete, tele pompázó virágokkal. De, amint elvesztette a reményt, lelki állapotát is úgy írja le: *„Volt erőm elhagy, Fáradt lelkem égbe, Testem földbe vágy. Nékem már a rét hímetlen, A mező kiszült, A zengő liget kietlen, A nap éjre dült.”*

Nem véletlen ez a kép; és hogy az emberi lélek mélyén, amikor valami boldog állapotot képzel el, akkor a kert, ligetes környezet, zöldellő fák, pompázó virágok ott vannak.

Van itt egy kép, a kert képe, ami a miénk, ami talán egyszer a miénk volt. Az emberiségé. Nem véletlen ez, hiszen a Szentírás elején is egy kerttel találkozunk. Azt látjuk, hogy amikor Isten megteremti az embert, akkor az embernek egy kertet teremt, az Éden kertjét, ahol boldogan élhet. Ezt a képet szeretnénk megvalósítani. Mindazt valóra akarjuk váltani, amit egykor nekünk jelentett.

A boldogság, öröm állapotát jelenti a kert képe. Ezt akarjuk újra és újra elérni. Ha ez a kép, vágy már nincs meg bennünk, ha ez nem hajt bennünk, akkor elveszettek vagyunk. Az sem véletlen, hogy a Biblia végén szintén egy kép jelenik meg. Mintha kertben lennénk, az élet vize, mint patak hömpölyög, és ott van egy fa, ami gyümölcsöt hoz. Mindez a város közepén. Egy parkos, ligetes város képe jelenik meg előttünk a Szentírás végén.

Az első kertnek a képe (Édenkert, „idilli állapot”) nem volt soha miénk, nem ebbe születünk bele, de minden nemzedékben megvan a vágyódás ennek elérése.

Mindez nagyon szép, de ismerjük a magyar valóságot. Ismerjük a mi életünket is. Tudjuk, hogy milyen sokszor csalódunk. Tudjuk azt is, hogy az ember lelkében lévő vágy, mennyire csalóka, mennyire csalfa és vak lehet. Ez a vágy sokszor délibábot láttat velünk, és amikor elérnénk a célunkat, akkor látjuk, hogy nem valósul meg semmi abból a vágyból, amit magunkban dédelgettünk. Milyen sokszor csak délibábot látunk; és mikor odaérünk, akkor látjuk meg, hogy a pusztaság kellős közepén vagyunk. Sokszor ígértek nekünk egy boldog jövőt, valamilyen utópiát. Talán ma a tudománytól, a környezetvédelemtől valamilyen erkölcsi érték túlzott kihangsúlyozásától várjuk a boldog utópiát. Minden korban volt ígéret. Ismerjük saját helyzetünket is mindenkinek lenne itt oka panaszkodni, és mindannyiunknak van valamilyen nyomorúsága.

Sokszor mi a pusztát látjuk. Ami élettelen, reménytelen. Mitől lesz más az itt olvasott bibliai ígéret minden más ígérettől? Honnan

tudjuk, hogy nem délibábot kergetünk? Miben más az, ha Isten mondja ezt az ígéretet?

Abban más, hogy Isten kézzelfoghatóvá tette számunkra az újjáteremtés valóságát. Isten a pusztába utat visz, vizet visz, kertet ültet. És ez már elkezdődött, valósággá vált számunkra. Erről tapasztalatunk van.

Jézus Krisztus körül megvalósult Isten országa. Megjelent, érzékelhetővé vált. Nem pusztán a gyógyulások és csodák miatt mondhatjuk ezt. Hanem azért, mert az emberek élete megváltozott. Mindegy, hogy az ember vak vagy lát, ha nincs benne reménység. Jézus az embereknek Isten országát, hatalmát hozta el. Körülötte sokszor forrt a levegő, de békére lehetett találni, mellette biztonságban érezhették magukat az ő követői. Jézus volt az, aki visszavonhatatlanul elhozta számunkra a reményt. Miért? Mert ő az, aki vállalt mindent helyettünk.

A kereszthalálakor a pusztaság minden rettenete rászakadt. A kereszten fájdalmasan hangzik: szomjazom! Felkiált, de erre nincs válasz, nincs felüdülés, nincs menekvés. Ő ott és akkor a mi reménytelen, kietlen életünket vette át. A mi sorsunkat teljesítette be, hogy mindaz a gazdagság, ami nekik kijárt, a miénk legyen. Elvesztettünk egy kertet, az Éden kertjét, de Krisztus nyert nekünk egy másikat, egy olyat, ami a pusztaságból válik életet adó kertté.

A sívár, kietlen életet akarja Isten újraformálni. Azt a földet, amit az elsivatagosodás veszélye fenyeget. Kiapadt élettelen kapcsolatainkat akarja élettel telivé tenni. Ahol nincs igazságosság és béke, ott akar ezeket adni. Ő az, aki a pusztába életet hoz. A halálra ítelt, terméketlen helyre életet. Ő az, aki mindezt megvalósítja.

Mit olvastunk az igében? *„Végül kiárad ránk a Lélek a magasból”* – Ma Pünkösd napja van. Ma áradt ki a Lélek a tanítványokra. Ma kaptak valami olyan ajándékot, ami végigkísérte az életüket. A Lélek volt az, aki erősített őket, aki élővé tette a reményt. Isten Lelkét nem lehet kioltani. Ő az, aki itt maradt. A tanítványok meghaltak, de a Lélek most is itt van velünk és bennünk. Nem a tanítványok lelkesedése a lenyűgöző, hanem az, hogy ez a Lélek folyamatosan vezette a keresztyényeket, az egyházat. Kétezer éve kézzel fogható, kitapintható a jelenléte.

Ezek az első tanítványok, készek voltak meghalni, mert már érezték, hogy igen! Isten a pusztában kertet tud teremteni, a kertet erdővé tudja tenni. Tudták, mert az ő életükben is megélték mindezt. Az első gyülekezetekben olyan szeretetközösség volt, ahol az emberek békére leltek, ahol a lelkük gyógyulhatott, ahol az életük erősödött.

Igazság és jog jelent meg közöttük, a gyülekezeti közösségben megélhették, hogy otthonra lelnek.

Azóta is a Krisztust követő emberek olyan dolgokat hajtottak végre, amik lehetetlennek tűntek nagyon sokáig. Olyan ígéretük volt, ami elevenen élt bennük. Jézus halála feltámadása új életet hoz. Reménységet ad. Például keresztények voltak azok, akik a legnagyobb járványok idején azt mondták, hogy akkor legyenek kórházak. A legnagyobb pusztítás közepén megpróbáltak valamit tenni az életért. A „pusztaságba” életet akartak vinni. Tenniük kellett valamit, mert ők már tudták és látták, hogy van értelme a „kert építésének”.

Nem egy délibábot kergetünk keresztényként, hanem Isten országát hirdetjük minden munkánkkal, ami arra utal, hogy Istennek terve van ezzel a világgal. Bár kilátástalan volt küzdeni a járványokkal, de eljött az idő, amikor évtizedeken keresztül nem kellett félni járványoktól.

Láthatunk magunk egy új képet, aminek a megvalósításában mi is részt vehetünk. Nem rajtunk múlik az újrakezdés, a megújulás, hanem Istenen. Hálásak lehetünk, hogy Isten ma is kiárasztja a Lelkét a magasból. Ma is reményt ad. Isten újjáteremt. A pusztaság élettel lesz teli. Elvesztett emberi életek újulhatnak meg, amikor Lelkével elér minket.

Kedves Testvérek! Bízatok Isten szavában. Bízatok az ő ígéretében. Már most érezhetjük a megújulást. Már most érezhetjük, és megélhetjük, hogy életünk megváltozik. Más látással kelhetünk fel reggelenként. Más életet élhetünk. Örömmel, és szeretettel telibb életet élhetünk.

Isten ma is adni akarja Lelkét. Merjük tőle elkérni, merjünk vele élni. Merjünk ezáltal szembesülni azzal, hogy Jézus volt az, aki szabaddá tesz minket, hogy ne álmokat kergessünk, hanem Isten ígéretét tegyük valóságossá, hogy igaság, békesség legyen életünkben. Merjünk ilyen közösségben élni, hogy a következő nemzedék lássa, van értelme az emberi életnek.

Merjük letenni hamis ábrándjainkat. És fogadjuk el a valóságot, ami felszabadít. Élünk Istennek, mert egyedül ő váltja valóra ígéreteit. És a reménység, amit a világ újjáteremtéséről mondott, igaz és már el is kezdődött. Szüksége van ránk a világnak, mert a pusztaság ereje hatalmas, felemészt minden emberi erőlködést. Ahogy az első Pünkösdkor elő kellett állnia a tanítványoknak, nekünk is cselekednünk kell, mert ha kaptuk a Lelket, akkor feladatunk van. **Ámen**

Utóima: *Urunk, Istenünk! Hálát adunk, mert Szentlelked elevenen tartja bennünk Krisztust. Köszönjük, hogy az újjáteremtésben minket is fel akarsz használni. Látod, hogy mennyire nagy szüksége van a világnak rád. Sok mindenkitől várunk segítséget, de Téged pont kihagyunk a számításból. Vezess minket, hogy bátran képviseljük a Te akaratodat otthoni és közéleti kérdésekben is. Erősítsd meg gyülekezetünket, add, hogy küldetésünknek megfelelően hozzunk döntéseket. Könyörgünk keresztyén testvérekért szerte a nagyvilágban. Legyen áldott a te háromszor szent neved! **Ámen***

